

THE
GOOD FAIRY
A TAMIL DRAMA

BY

Rao Saheb P. SAMBANDAM, B.A., B.L.

Author of:

"The Two Sisters," "The Bandit Chief," "True Love,"
"Manohara," "Blind Ambition," "The Demon Land,"
"Fate and Love," "Sarangadhara," "Simhalanatha,"
"Pushnavalli," "Amaladitya," "Magapathi," "Galava,"
"The Two Friends," "The Golden Fetters," "Farces,"
"Siruthondar," "Markandeya," "The Fair Ghost,"
"The Merchant of Vanipura," "The Wedding of Valli,"
"The Eye of Love," "Vijayarangam," "As you like it,"
"Ratnavali," "Lord Buddha," "The Tragedy of Silence,"
"Sabapathy," "Geetha Manjari," "Harischandra,"
"As We Sow-So We Reap," "The Curse of Oorvasi,"
etc. in Tamil, and "Harischandra," and "Yayathi"
in English.

SECOND EDITION

Madras:

PRINTED BY DOWDEN AND CO. AT THE "PEERLESS PRESS,"
21, Sunkurama Chetty Street.

1922,

All Rights reserved.)

(Price per Copy

1-50

நற்குல தெய்வம்

இந்த தமிழ் நாடகம்

ராவ் சாஹூப்

ப. சப்பந்த முதலியார், பி-ர., பி-எல்.,

அவர்களால் இயற்றப்பட்டது.

(இந்த நூலாசிரியரால் இயற்றப்பட்ட மற்ற நூல்கள் :—

“ லீலாவதி சோலோசைன் ” “ கள்ளர் தலைவன் ” “ மனைஹரன் ”
 “ இரண்டு நண்பர்கள் ” “ சாரங்கதரன் ” “ வேதாள உலகம் ”
 “ சத்ருஜித் ” “ யயாதி ” “ காலவரிவதி ” “ அமலாதித்யன் ”
 “ காதலர் சண்கள் ” “ பேயல்ல-பெண்மணியே ” “ மகபதி ”
 “ மார்க்கண்டேயர் ” “ பொன் வீலங்குகள் ” “ சிம்ஹனாதன் ”
 “ விரும்பிய விதமே ” “ சிறுத்தொண்டா ” “ ரத்னுவனி ”
 “ வாணீபுர வணிகன் ” “ ரஜுபுத்ரவீரன் ” “ ஹரிச்சந்திரன் ”
 “ மெய்க்காதல் ” “ புஷ்பவல்லி ” “ தீதமஞ்சரி ” “ சபாபதி ”
 “ பிரஹஸனங்கள் ” “ ஹர்வசியின் சாபம் ” “ விஜயரங்கம் ”
 “ முற்பகற் செய்யின் பிற்பகல் வினோயும் ” “ வள்ளி மணம் ”
 “ புத்த அவதாரம் ” முதலியன.) :: :: :: :: ::

இரண்டாம் பதிப்பு

சென்னை :

டேவடன் கம்பேனியான்

“ பியர்லெஸ் ” அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1922.

காபி ரைட்.]

[விலை

1-50

INSCRIBED
TO
THE MEMORY OF
P. VIJIARANGA MUDALIAR,
and
P. MANICKAVELU AMMAL
MY BELOVED PARENTS

“ Let thy mother be to thee like unto a God
Let thy father be to thee like unto a god ”

Taittiriya Upanishad.

Preface to the First Edition

This small piece was written by me about twelve years ago for an anniversary performance of the Suguna Vilasa Sabha. I give this to my readers as a type of an opera where the musical element is given great prominence.

I find that some societies—professional as well as Amateur—pay me the compliment of staging my dramas—and then writing for my permission to do so ! I should like to inform all societies that my formal permission must be obtained beforehand, as otherwise they would make themselves liable to be proceeded against for infringement of copyright.

“PAMMAL LODGE” }
MADRAS. }

THE AUTHOR.

நற்குல தெய்வம்

→○←

நாடக பாத்திரங்கள்

சின்னரன்	...	...	நற்குல தெய்வம்
பாஸ்கரன்	...	...	காஸ்மீரத்து அரசு குமாரன்
விக்கிரமபாலூர்	...	...	கண்ணமாபுரத்து மன்னன்
ஐகஜினாலன்	...	...	கண்ணமாபுரத்து அரசன் விதூ ஷகன்
பத்மினி	...	...	விக்கிரமபாலூரவின் மனைவி
வேதவதி	...	...	விக்கிரமபாலூரவின் மகள்
மந்திரி, பலதேசத்து அரசர்கள், சேவகர், தாதியர் முதலாயினேர்.			

கதை நிகழ்டம் :—கண்ணமாபுரத்தை அடுத்த ஓர் வனத்திலும்,
தன்னமாபுரத்திலும்.

நற்குல தெய்வம்

முதல் அங்கம்

இடம்—ஓர் கானகம். காலம்—பகல்.

கிளினரன் ஆகாயத்தில் தோன்றுகிறன்.

ராகம்—நாட்டை.

கி. எண்ணிய படியே இதுவரை முடிந்தது
மண்ணினி லொப்பார் மன்ன னுக் கழகினில்
பெண்ணலங் கனிர் த பேதை யொருத்தியே
கண்ணெதிர்ப் படுவோம் காரிகை யுருக்கொடு.

[மறைகிறன்.]

பாஸ்கரன் வருகிறன்.

ராகம்—நாதநாமக்கிரியை.

பா. இன்னமும் வாரான் என் ஜூயிர் நண்பன்
தன்வழி மறந்து தயங்குகின் ரூடீனு ?
தோழா ! தோழா !

கிளினரன், தினகரன் உருவத்தூட்டன் வருகிறன்.

கி. இதோ வந்தேன் !

ராகம்—சல்யாணி..

பா. கானகம் கடந்து செல்லக் கண்டையோ மார்க்கமொன்று
போனகம் கொண்டு மீளாப் போதுமோ இந்தக் காலம் ?

ராகம்—நாயகி. தாளம்—ரூபகம்.

கி. ஏதுநா னுரைப்பேன் தோழா இன்று நாம் எழுந்தவேளை
தீதினைக் குறித்த தாமோ தீயுமி முரிந்தக் கானம்

நற்குல தெய்வம்

திரிந்து நா னலைந்துமே தெரிகிலே ஞேர் வழி
அருங்தியே இதனையே ஆறுவோநா மிளொப்பினை.

பா. தோழா, தாகத்திற் கெண்ண செய்வது? என் நா வுலர்
கிள்ளதே!

ராகம்—தேசிக தோடி.

கி. கணபது பொறுத்திரு கொணருவேன் கடிதினில்
பழுதுறிக் கானகம் முழுதுமே சுற்றியேனும்.

[போகிறோன்.]

ராகம்—ஆராயி.

பா கணப னிவனும் நண்ணியே பொருளினை
என்னுமான் மகிழ்ந்தே என்னிட முதவுவான்
தன்சுகம் கருதான் தரணியி வென்றும்
என்சுக மேதன் இன்பெனக் கருதும்
இத்தகை நண்பனை ஒத்திருப் பாரோ
எத்தல மீதும் சித்திரப் பாவையர்
துங்பமே வடிவாய்த் தோற்றியே ஆடவர்
இன்பமே நாடி ஏதுமே விளைப்பர்.—

ஆ! இதென்ன?

[வேதவதி உருவைக்கொண்ட
கின்னரன் படித் துறங்குவது
போல் எதிர்ப்படுகிறோன். கின்
னரன் மாய்கையால் சிருவ்
டிக்கப்பட்ட சர்ப்பமொன்று
படமெடுத்து அவன் முகடு
கதக் கவர்ந்து கிறகிறது. பாள்
கரன் அச்சர்ப்பத்தை இரு
துண்டாக வெட்டுகிறோன்.]

ஆ! இதென்ன விந்தை! இதுவரை இப் பெண்மனியை
இங்கு கண்டிலன்! காரிகை யாரோ? கானகம் வந்து
கண்வார்வாண்வன்? கணம் தாமதித்திருப்பனேல் கடுப்
பாம்பின் வாய்ப்பட்டிருப்பாள். பரமனுர் பாகத் தொளி
பாவையோ? பிரமன் நன் நாவின் பகிழ் பூவையோ?
திருப்பாற் கடவு அதித்த தேவியோ? அனலால் எரிந்த
பாறன் ஆவியோ? விண்ணஞ்சும் தேவர்கோன் விழழந்திரு

நங்கையோ? மண்ணானும் மன்னர்தம் மன்னன் மங்கையோ? அப்படித்தா னிருக்கவேண்டும். உருவத்தை உற்று சோக்கின் இவ் வுலகத்தில் உதித்தவளரகத்தான் தொற்றுகிறது: கித்தஜன் கித்தத்தை யுன்மத்தம் பிழிக்கச்செய் சித்திரப் பாவை யனைய இத்தகை யெழி லாலை இதுவரை நான் எங்குங் கண்டதில்லை. ஐயோ! இத்தனை எழிலும் எத்தனை ஆண்மக்கள் ஆவி யழிக்கப் பெண்ணுறுவாய்ப் பிறந்துளதோ? பாப்பீமே பெண் வடிவங்கொண்டு பாரை யழிக்கப் பிறந்ததென வறிந்தும், கந்தமாதனன் மனைவியிடம் காரினையர் குணத்தைக் கண்டும், இக் கண்ணிகையை நான் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பதோ! சீ! இம் மதியை வென்ற வதனமும், வேலை வெறுத்த விழியும், வில்லை வெட்கச்செய் புருவமும், கோவையைக் கரித்த அதரமும்—ஆ! அவ் வரவத்தின் விஷம் இவள் அதரத்திற் ருளித்திருக்கின்றதே! இதை அகலச் செய்யாவிட்டால் அனங்கு ஆவி அழிவான்! ஐயோ! இதற் கென்ன செய்வது? அயல் மாதரைத் தீண்டினால் அழியாப் பாபம் அனுங்கே! அப்படியே விட்டாலும் அரிவையைக் கொன்ற பாபம் அடையுமோ. இத் தர்ம சங்கடத்திற் கென்ன செய்வது? விமான் விட்ட விதி! முகத்தை வஸ்திரத்தால் மூடி அவ் விஷத் தை அகற்றுகிறேன்.

[அங்கனமே செய்கிறோன்.]

கி. [திடுக்கிட்ட பெழுவதுபோல் பாசாங்கு செய்து] பாதகா!—

பா. ராஜகுமாரி,—

கி. ராஜகுமாரா, இது உமக் கழுதோ? அபர்க் தூறங்கும் அயல் மாதைத் தீண்டும்படி யார் உமக்கு அறம் கற்றித்தது? தாம், ஒரு ஆடவர் என்பதை மறந்தபோதிலும் கூத்ரிய தர்மத்தையும் மறப்பதோ?

பா. ராஜகுமாரி; அவசரப்படவேண்டாம், சற்று நான் சொல் வதைக் கொடுத்துக் கேள். பிறகு என்னை சிந்திக்க வேண்டுமோ, வந்திக்க வேண்டுமோ, தீர்மானம் செய்,

நற்குல தெய்வம்

கி.

என்ன கேட்பது? அநாதையாய் அருங் கானசுத்தில் அயர்ச் துறங்கும்பொழுது—

பா.

அயர்ச் துறங்கும்பொழுது ஆடாவம் வந்து உண்ணீத் தீண்டவர அதை அடித்துக் கொல்வதோ, அல்லது உன் ஆருயிரை அதற் கிரையாகக் கொடுப்பதோ கூத்திய தர்மம்?

கி.

ஆயினும் என் முகத்தை யேன்—?

பா.

அக் கொடிய சர்ப்பத்தைக் கொன்றபொழுது அதன் விடை மாணது உன் மதியை வென்ற வதனத்தில் விடி, அதை அகற்ற வெண்ணி என் முகத்தை மூடி இது செய் தேன். தவருயின் மன்னிப்பாய், பூரண சந்திரனிடம் அமுதம் இருக்கவேண்டுமேயொழிய விடை மிருப்பது நியாய மல்லவே.

கி.

இந்த வார்த்தை யெல்லாம் நன்று யறிவேன் நான்; இது உண்மைதானே நான் அறியவேண்டும். எங்கே மடிந்த சர்ப்பம்?

பா.

அதோ, நீயே பார். [சர்ப்ப மில்லாதது கண்டு]—ஆ!

கி.

எங்கே?

பா.

சற்று முன்பாக இங்கே கிடந்தது, என் கண்ணாற் கண் டேன்! எங்கே போயிருக்கும்?—

கி.

ஆம், ஆம்! இறந்த சர்ப்பம் எங்கே போயிருக்கும்? நான் நினைத்த வண்ணமே இருக்கிறது. யாரிடத்தி லீங் தப் பொய்யைக் கூற வந்தீர்? ஏதோ சர்ப்பத்தினின் றம் காப்பாற்றியதாகக் கூறி, என் மதியை மயக்கச் செய்யலா மென்று பார்த்திரா? போம், போம்! இவ் வித்தை யெல்லாம் நன்று யறிவேன் நான்!

பா.

ராஜகுமாரி, நீ உன் வாய் திறந்து என்னைப் போகச் சொன்னால் அதன்படி செய்கிறேன், தடையில்லை. ஆயினும் நீயென்னைப் பொய் புகலுபவனுக்கக் கருதுவது நியாய

நற்சுல தெய்வம்

5

மன்று சத்தியமாக நான் கொன்ற சர்ப்பம் சற்று முன் னிங்கிருந்தது. மறைந்த தென்ன மாயமோ அறியேன்!—

கி. ஆம், நான் அறிவேன், அறியாப் பேசுக்யரின் மனத்தை ஆடவர் மயக்கிடச் செய்யும் மாயம்!—ஜீயோ! தஞ்சையாம் வஞ்சியரைக் கொஞ்சிப் பேசி அஞ்சாது வஞ்சிக் கும் ஆடவரைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க லாகாதென்று தீர்மானித்து, அருங் கானகத்தை நண்ணியும், என் விதி என்னை விடவில்லையே!

பா. அணங்கே, ஆண்மக்களை ஏன் அவ்வளவு அற்பமாக நினைத்துவிட்டாய்? உனக்கு யார் என்ன தீங் கிழமூத்தார்கள்?

கி. தீங் கிழமூக்கவேண்டுமோ? எங்களுக்கு வரும் தீங்கெல்லாம் உங்களால்தானே! பெண்ணாற் பெருகு முலகம் ஆனால் அழிகிறது!

பா. அப்படியா!—

ராகம்—பைரவி.

பாவை யொருத்தியாற் பட்டா னிராமன் படிதுயரம்
பாவை யொருத்தியாற் பச்சைக்கதிரோன் பலனழிந்தான்
பாவை யொருத்தியாற் பாரத மாயதிப் பாரினிலே
பாவை யொருத்தியாற் பாக மிழுந்தான் பரமனுமே.

கி. ஓகோ!

ராகம்—அடானை.

கற்பழி த்தான் இந்திரனுங் கவுதமனூர் நன்மனையைக் கற்பழி த்தான் கலைமதியுங் கற்பித்தான் தாரத்தைக் கற்பழி த்தான் வரவியுமே தற்பிறந்தான் காதலியைக் கற்பழி த்தார் கணக்கிட்டால் கடையுசமும் காணுதே.

பா பெண்டிரோ?

ராகம்—பைரவி.

மங்கை யொருத்திசா ரங்க தரனுயிர் மாய்த்தனளால்
மங்கை யொருத்தி கெடுத்தனள் கௌசிகள் மாதவத்தை

மங்கை யொருத்தி தனையனைச் சேர மனமுவந்தாள்
மங்கை யொருத்தி யயாதியின் யெளவன மாற்றினாலோ.

அன்றியும் காசிபர் முதலிய ரிஜில்வரர்களின் தவமழிந்த
தாரால் ?

கி. அவர்களாலேயே ! பின் புத்தி யுடைய பேதையராம்
பெண்டி ரிச்சித்தால் ஆன்ற புத்தி யுடைய ஆண் மக்கள்
இனங்குவானேன் ?

பா. காரணமா கேட்கிறோம் ?—

ராகம்—சஹானு.

காதலால் கயிலை நாதன் கங்கையைத் தலைமேற்

கொண்டான்

காதலால் கமல நாதன் கலைமாதை நாவில் வைத்தான்
காதலால் கவுஸ்துவமோடு கட்செவி யுறைவான்

கொண்டான்

ஆதலால் அவனி தன்னி லதன்புக முரைப்பாருண்டோ !

கி. சுகப்படுவ தெங்களால், தூறு சொல்வ தெங்கள்மேல் !
இப்படிப்பட்ட ஆடவர் காதல் ஒருகாலும் எனக்கு
வேண்டாம் !

பா. பெண்கள் நாயகமே, நீ எல்லா ஆண் மக்களையும் ஒன்று
கத் தீர்மானிக்க லாகாது. சீதா தேவிக்காகப் படாத
பாடுபட்ட ஸ்ரீ ராமனை யொத்தவர்களு மிருப்பார்கள்.

கி. சத்தியவானுக்காக யம லோகமுன் சென்ற சாவித்திரி
யைப் போன்ற—

பா. உன்னை சிகர்த்த பெண்டிரு மிருப்பார்கள் !—மங்கையர்க்
கரசியே, நீயோ மங்கைப் பருவ மடைந்த ராஜகுமாரி
யாகக் காண்கிறோம்—

கி. ராஜ குமாரா, நீர் என்ன சொல்லப் போகிறீரென்று
எனக்குத் தெரியும். நீர் கேட்டு நான் மறுப்பது தர்ம
மன்று. ஆகவே, நீர் கேளா முன்னமே நான் கூறிவிடு
கிறேன். தன் தோழன் மனைவியின் தூர் நடக்கையைக்

நற்குல தெய்வம்

7

கண்டு, தரணியிலுள்ள தையலரெல்லாம் அத் தகைய ரென வெண்ணி, கண்ணியர் முகத்தைக் கண்ணென்றுத்தும் பார்ப்பதில்லையென்று தீர்மானித்திருக்கிறாம், காஸ் மீரத்து மன்னன் மைந்தன். அவ் வெண்ணம் தவறென ருபித்தற்பொருட்டு அச் சீமாணேயே கடி மணம் புரியலா மென் றிருக்கிறேன்.—ஆகவே—

ராகம்—சங்கராபரணம்.

பா. கண்ணேகேள் காஸ்மீரக் காவலர்கோன் மைந்தனியான் எண்ணேன்கா ணிபிவாச ஏதிலை யெப்போதும்.

[கிண்ணரன் கரத்தை முத்தமிட கிருன்.]

கி. ராஜ குமாரா, ஏது இதற்குள்ளாக தமது தீர்மானத்தி னின்றும் மாறியது?

பா. உன்னைக் கண்ணூரக் கண்டபின் மாரு திருப்பது எங்கு னம்? சந்திர வெளியின்முன் இருள் நிற்குமோ? கண்ணே, அதிருக்கட்டும். இக் கடுங் கானகத்தில் சீ தனியாய் வந்திருக்கவேண்டிய காரணமென்ன? உன்னைப் பெற்றேர் மனம் துணிந்து இங்கு உன்னை எப்படி யனுப்பினார்கள்?

கி. என் தந்தை விக்கிரமபாஹ—

பா. ஆ! விக்கிரமபாஹாவின் குமாரத்தியா சீ?

கி. ஆம், பிராணநாதா! இதற்குள் மாற ஆரம்பித்துவிட மூரா? இதுதானே முன்பு தாம் கூறிய நியாயம்?

பா. கண்ணே, அதல்ல; உன் தந்தை யொருகாலும் உன்னை மனக்க எனக்கு விடை யளியாரே, தெரியுமா வனக்கு?

கி. ஆம், தெரியும். அதற்கொரு யுக்தி சொல்கிறேன். நான் சுயம்வரம் ஒன்று ஏற்படுத்தி அதில் தம்மையன்றி வேறுவராலும் முடித்தற் கரிய சுல்கமொன்று ஏற்படுத்துகிறேன். தாம் வந்து அதை வென்று என்னைப் பெறும். அப்பொழுது பிதா ஒன்றும் கூறுர்.

நற்குல தெய்வம்

- பா. எப்பொழுது இந்த சுயம்வரம்?
- கி. பிராணநாதா, என் நா உலர்ந்து போகிறது. எனக்குக் கொஞ்சம் தாகத்திற்கு ஜலம் கொண்டுவாரும். எல்லா வற்றையும் பிறகு சவிஸ்தாரமாகச் சொல்லுகிறேன்.
- பா. இதோ கூங்ணத்தில் வருகிறேன். இதோ இப் பழ வர்க்கத்தைப் புசித்துப் பசியாறு. ஜாக்கிரதையாக இங்கு தானிரு. [விரைந்து போகிறேன்.]

ராகம்—ஆரடி.

- கி. சுடிதினில் வேலை, முடிந்தது பாதி.
 தேடியே யென்னைக் கூடிடு முன்னர்
 இவ் வுரு வகற்றி செவ்வரு மார்பனைத்
 திளகர னுருக்கொடு மனதினைக் கவரும்
 கன்னமா புரத்தின் மன்னி யாங்குறை
 காரிகை தன்னைக் கோரிக் காண்போம்.

[மறைந்து போகிறேன்.]

பாஸ்கரன் ஜலத்துடன் திரும்பி வருகிறான்.

- பா. இதோ!—எங்குற்றுய் காதலி?
 கண்டது கனவோ, கண் கட்டி மாயமோ?
 வண்ண விந்தையே! நண்ப னெங்குற்றுன்?
 கண்வளர் கணவல! கண்படும் பழ மிதோ!

ஐயோ!

ராகம்—சங்கராபரணம்,

வாராப் பிழைப்பற்றி வையத்தி லென்னையே
 பாராது செல்லப் பரிந்தனளோ—காராது
 கடும்கா னகத்தே கரடி புலிவாய்
 படும்காற் பதகளை விட்டு.

ஐயோ! அதோ தினகரல் வருகிறேன். அவனிடம் என்
 னென் துரைப்பது?—

கிள்ளாணி, தினகரன் உருவத்துடன் ஜலம் கொண்டு
வருகிறான்.

- கி. தோழரா, என்னை மன்னிப்பாய். போன இடத்தில் சற்
றே நேர மாயது— என்ன ஒருவாருக விற்கிறோம் ?
என்ன சமாசாரம் ?

ராகம்— எதுகுல காம்போதி .

- பா. ஏதுரைத் திடுவேன் தோழரா எந்திழை யோச ணங்கு
போதுடை யரவின் வாயிற் குறிப்படத் தோன்ற விங்கன்
மாதென எண்ணி நானம் மாசணம் வாயகற்ற
சூதுசெய் தென்னை பந்தோ சூன்யமாய் விட்டாளன்றே.

- கி. தோழரா, என்ன பரிகாசம் செய்கிறோம் ! அருங் கானகத்
தில் ஆரணங்கு கண்படுவதாவது ? கடும் பாம்பின் வாயி
னின்றும் அவளை ஸி காத்திட, பிறகு கண்ணுக்குப் புலப்
படாது கரங்திடுவதாவது ! கனவு கண்டாயோ ? கானக
மாயமோ ?

- பா. தோழரா, நான் பொய் யுரைப்பேனே ?

- கி. ஆயின் அம்மா தின்னுரெனக் கேட்டறிந்தீனயோ ?

- பா. கண்மாபுரத்து மன்னன் கண்ணிகையெனக் கூறினார்.

- கி. இதென்ன ஆச்சரியம் !

ராகம்— மோஹன்.

மன்னர்முக சேராக்கேண்யான் மன்றலத்தென் வாணுளைக்
கண்ணிகையெனக் கழிப்பனெனக் கட்டுரைசெய் துள்ளாளக்
கண்முரக கட்டழகி சரியரிசூழ் கடுங்கானில்
மன்னியுன்றன் கண்ணெதிரின் வருஞ்சூழ்ச்சி யறியேனே.
இங்கு அவள் தனியாய் வருவா நேன் ?

- பா. பிறகு அதை யோசிப்போம். தினகரா, இக் கானகம்
நீங்கி நாளை கண்மாபுரம் போய்ச் சேரவேண்டும்.

- கி. என்ன அங்கு விசேஷம் ?

- பா. அவ் விராஜ குமாரியின் சுயம்வரம்.
கி. சுயம்வரமானால் உனக் கென்ன வேலை அங்கே? நீதான் கண்ணியரைக் கணவிலும் கருதுவ தில்லையென்று சபதஞ் செய்திருக்கிறோயே!
- பா. அதெல்லாம் அவ் வழகியைக் காணுமுன்.
- கி. கண்டபின் வேறு முத்தேசமே? சரிதான். நீ கண்டது கணவோ என்று சந்தேகித்தேன் சற்று முன்பு. உன் புத்தியையே கலக்கவல்லது காற்றுருவா யிராது, கண்டது வண்ணமயாக்கதா னிருக்கவேண்டும். அதிருக்கட்டும், இப்பொழுதாவது ஸ்தீர்களைப்பற்றி நான் கூறிய துண்மையென ஒப்புக்கொள்கிறூயா, மாட்டாயா?
- பா. அப்பொழுதே ஒப்புக்கொண்டேன்.
- கி. அப் பெண்மனியிடமோ?—வெட்கமின்றி—
- பா. விளையாட்டப்புற மிருக்கட்டும். காட்டைவிட்டு வெளி யே போவோம் முன்பு, புறப்படு.
- கி. யார் விதி யாரைவிட்டது! வா போவோம்.

[போகிறூர்கள்.]

முதல் அங்கம் முடிகிறது.

இரண்டாம் அங்கம்

இடம்—அரச குமாரியின் நந்தவனம். காலம்—மாலை.

பத்தினி ஒரு பக்கமாகவும், வேதவதி ஒரு பக்கமாகவும்
ஒருவரை யொருவர் பாராது வந்து,
ஒரு செழியின் இருபுறத்திலு மூள்ள ஆசனத்தில்
உட்காருகின்றனர்.

இருவரும் பெரும் பாபம் ஏதோ முன் செய்தே இப்பொழுது
பெண் ஜென்மமாய்ப் பிறந்திருக்க வேண்டும் நான் !

கண்ணிகள்—ராகமாலிகை.

- ப. மக்களில்லையென்று மகநாறு யானிழழத்துத்
தக்க பெண்ணைப் பெற்றுத் தயங்கிட என்னேன.
- வே. பெண்ணைய்ப் பிறந்து கான் பெற்ற பல விதுவோ
என்னத்தின்படி யென்னை ஏனேனு விடா ரந்தோ.
- ப. பக்கத் தரசிபர் பலர் நகைக்க எச்சே
இக்கட்டி லெண்ணியே இப்படி விடுவாரோ.
- வே. புண்ணுக என்னெஞ்சம் புவியில் நான் மனப்படேர்
கண்ணுளைனை விட்டுக் காதக ஞாருவனை.
- ப. பெற்றேரிடம் பெண் பிடிவாதம் செய்வதோ
கற்றுளே காரிகை காரண வாதாட.
- வே. பெற்றேரே என்றைப் பிடிங்க ஞழிப்படேர
உற்றேரே கூற்றுஞ்சல் உதவுவார் யாவரே.
- ப. சிற்றறி வீதாகும் சிரியோர் நீதியைக்
குற்றம் கூறலாமே குழவி யறியுமோ.
- வே. பற்றேருன்று மில்லாத பாதகர்க்கைப் பட்டுநான்
உற்று கடுக்கவோ உஜ்மத்து மிதினுண்டோ.
- ப. மனமென்ப தீதென்று மாதவ ஓறியாளே
குணமொன் றறியாத கோதையென் செய்க்குவாள்.

- வே. மணமென்ப தின்னதென்று மாதாவே யறியாது கணமுழ மோயாதென்னைக் கவலையில் விடலாமோ.
- ப. மதன் மலர்வாளிசுள் மா திவளை வெல்ல கத மிலாதாகிய சாரண மேதோ.
- வே. மனதுக் கிணியகாதன் மணப்ப தசாத்தியம் மங்கையாய் மடிவதே மாதென் விதியாகும்.
- ப. இதமாகவே நூறு எடுத்தெடுத் துரைத்தேனே பதம் பணியாக் குறை பாரினி லொன்றுதான்.
- வே. தினமுமித் தொல்லையே தெரினாயென் பாக்கியம் இனிமே அயிருடன் இருப்பதென் சிலாக்கியம்.
- ப. ஐயோ ! இகற் கென்ன ; செய்வ தினி நான் ? மஹாராஜா வோ மிகவும் கோபங்கொண் டிருக்கிறூர் எப்படியும் சிக்கிரம் விவாகம் செய்விக்கவேண்டு மென்கிறூர். இந்தப் பெண்ணே ஒரே பிடிவாதமாய் விவாகமே வேண்டா மென்கிறூன், என்ன காலம் ! என்ன காலம் ! எங்கள் இளம் பருவத்தில் விவாகமென்றால் எவ்வளவோ விருப்பங்கொண் டிருப்போம். வேதவதி விவாக மென்கிற பேச்சைக் கேட்டால் வெறுக்கிறூர் ! ஒரு புறம் கணவன் ! ஒருபுறம் பெண் ! இந்தத் தர்ம சங்கடத்திற் கென்ன செய்வது ?
- வே. ஐயோ ! நமது பெற்றேர் வயதில் மூத்தோராயினும் இது தெரியாம விருக்கிறதே ! இவர்கள் மனதுக் கிணிமையாக நான் எப்படி மணம் புரிவது ? விவாகஞ் செய்துகொண்டு சுகதுக்கங்கள் அனுபவிக்கவேண்டியவள் நா என்றே ? காஸ்மீர தேசத்து அரசினாங் குமரனை மணக்கவிடப் போகிற தில்லை என் தந்தையார்; அவ்வார்த்தையைக் கேட்கினும் என்மீது அடங்காச் சினங் கொள்வார். மணதால் என் மனத்துங்கிணிய நாதனை மணப்பேன். இல்லா விடின் எனக்கு விவாகமே வேண்டாம் ! நால் என்ன அவர்களை விரப்பாதிக்கிறேனு என் காதலருக் கென்னை

மணம் புரியும்படி? அவர்கள் ஏன் என்னை மணம் புரியும் படி சிரப்பங்திக்கவேண்டும்? ஒருபுறம் தந்தை தாயர்! ஒருபுறம் சா மளவும் துயர்! இந்தத் தர்ம சங்கடத்திற் கென்ன செய்வது?—

இருவரும். இனி யோசிப்பதிற் பயனில்லை. கடைசி முறை போய் கேட்டுப் பார்ப்போம்—

[எழுந்து ஒருவரை யொருவர் சந்திக்கின்றனர்.]

ப. வேதவதி!

வே. அம்மா!

ப. உன்னைத்தான் தேடிக்கொண்டு வந்தேன்.

வே. நானும் உம்மையே நாடி வந்தேன்.

ப. கண்ணே, இப்படி உட்கார், நான் சொல்வதைக் கேள். என் கண்ணல்ல நி! உனக்கோ வயதாகிவிட்டது. இனி விவாகமின்றி யிருப்பது நியாய மல்லவே! எத்தனை காலந்தா ஸிப்படி தனியா யிருப்பது நி? விவாக மென்கிற பேச்சைக் கேட்கினும் ஏன் வெறுப்படைகிறுய் நி?

வே. அம்மா, நான் சொல்வதையும் சுற்று கேள்ளுமே. என்னைப் பெற்ற தாயல்ல தாம்! என்மீது கோபியாதீர். எனக்கு விவாகத்தின்மீது விருப்பமே யில்லை. அப்படி யிருக்க நான் விவாகஞ் செய்துகொண் டென்ன பயன்? எப்போழுதும் நான் கண்ணிகையாகவே இருந்துவிட்டால் என்ன தவ றிதில்?

ப. ஐயோ! நி அறியாப் பெண், உனக் கொன்றும் தெரியாது. இது கஷத்ரியர்களாகிய நமது குல ஒழுக்க மன்று, நான்கு பெயருக்கு நகைப்பாகும்.

வே. நான்தான் அறியாப் பெண், ஒன்றும் தெரியாதென் கிறீர்களே! அப்படியே இருக்க்டும். நான் அறிந்தவளாகியின் விவாகத்தைப்பற்றி யோசிப்போம். இப்போது அவசரமென்ன?

ப. அப்படி யல்ல. உன் பிதாவுக்கோ வயதாகி வருகிறது எங்களுக்கு உண்ணை யன்றி வேறு சந்ததி யில்லை என்பது நீ அறியாத விஷயமான்றே. உன் பிதாவோ உனக்கு விரைவில் மனம் செய்வித்து துறவறம் மேற்கொள்ள என்னுகிறூர். உன் தந்தை மனம் கோணச் செய்யலாமோ நீ? இவ் வைம்பத்தாறு தேசத்து ராஜ குமாரர்களில் யாரை வேண்டினும் உனக்கு மனஞ் செய்விக்கிறேன்.

வே. அது அசாத்தியம்.

ப. எது அசாத்தியம்? கண்ணே, மனத்தில் எதோ நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இன்ன தென்று சொல் என்னிடம்.

வே. ஒன்று மில்லை யம்மா. எனக்குத் தக்க புருஷனாக ஒரு ராஜகுமாரனும் காணப்படவில்லை. ஆகவே எனக்கு விவாகமே வேண்டா மென்கிறேன்.

ப. நீ என்ன, எல்லா அரச குமாரர்களையும் கண்டிருக்கிறயா என்ன? இதோ நம்முடன் சம்பந்தம் செய்தற்குத் தக்க விவாகத்திற் குரிய அரசினாங் குமாரர்களின் படங்களெல்லாம் வரவழைழுத்திருக்கிறேன். அவற்றைப் பார்த்து உன் கண்ணுக்கிணிய புருஷனைக் கூறு. உன் பிதாவிடம் சொல்லி அப் புருஷனுக்கே உன்னை மனஞ் செய்விக்கிறேன்.

வே. ஐயோ! அம்மா, உமக்கே னிந்தக் கஷ்டம்? இதில் பிரயோஜன மில்லை, யம்மணி.

ப. அப்படி யல்ல. நான் சொல்வதைக் கேள்?—யார் அங்கே?

ஐக்ஜிஜாலன் வருகிறேன்.

ஐ. அம்மணி!

ப. நீதான் சரி. அந்தப்புரத்தில் வசந்த மண்டபத்தில் ராஜ குமாரர்களின் படங்களெல்லாம் வைத்திருக்கிறது. அப்படியே ஜாக்கிரதையாப் எடுத்துக்கொண்டுவா விரைவில்.

ஐ. அப்படியே, இதோ. [விரைந்து போகிறுன்.]

வே. அம்மா, அப்படித்தான் கோரினேன், அதன்படி எனக்கு விவாகம் செய்வித்தீர்கள், அந்த ராஜகுமாரன் என்மீது காதலோடு வாழ்வா ரென்பது என்ன நிச்சய மம்மணி? என் சுகத்தை யல்லவோ தாம் எப்பொழுதும் கருத வேண்டும்.

ஒரு கட்டு படங்களைக் கையில் வெட்டித்துக் கொண்டு
மறுபடியும் ஜகஜ்ஜாலன் வருகிறுன்.

ஐ. அப்பா! அப்பா! —

ப. ஜகஜ்ஜாலா. இதுவா பஞ்சாயிருக்கிறது உனக்கு? என்ன, அம்மணி, இத்தனை ராஜ குமாரர்களையும் சம்பப தென்றால் இல்லை!

ப. கொடு இப்படி.—இதோ பார், வேதவதி.
ராகம்—சௌராஷ்டிரம்.

அங்க தேசாதிபதி, அவனிக்கோர் மகிபதி
பங்கமொன்றிலா வீரன், பாருளோர்க் கதி சூரன்.

வே. முகத்தை நோக்கு மம்மா மூர்க்க குணமுடையான்
ஜைகத்தினி விவனிடஞ் சிக்கியா னழிவதோ?

ஐ. அட்டா! கொஞ்சம் காட்டுங்க எம்மணி! வாஸ்தவம்!
இப்பொழுதே இவ்வளவு முடுக்கா யிருக்கிறவர் கலி
யான மாப்பிள்ளையானால் கேட்கவேண்டிய தில்லை.
அப்பா! எனக்கே பயமா யிருக்கிறது.

ப. இதோ பார்! —
மகத்தது மன்னன் இவன், மண்டலேஸ்வரனுவான்
பகதத்த நெட்பான் பாரினி விவன் தான்.

வே. ஐயோ!

உடலே பெருத்திருக்கும் உன்மத்த விவனையோ
அடலே றனையனை அறைந்திட்டோர் அம்மணி!

- ஐ. எதோ ! எதோ ! சரி ! பஞ்சவல்லாம் இந்த ஐயாதான்— என்னைப்போ விருக்கிறூர், இவரது ஒரு காலுக்கு எட்டு பெயர், குறைந்த பட்சம் ஜம்பது பெயர், வேண்டும்— தூக்கிக்கொண்டுபோக.
- ப. ஜகஜ்ஜாலா, விளையாடாதே இப்பொழுது.
- ஐ. இல்லை, யம்மணி; உண்மையைக் கூறினேன்.
- ப. ஆ ! இதைப் பார் !
- மச்சதேசத்து மன்னன் மாரப் பிராதபன்
இச்சகத்தில் இவன் எழி அக் கிணையிலையே.
- வே. ஆமாம் !
- கன்னினை நோக்கிடும் கருணையில் காதகன்
மன்னிலை மரித்தாலும் மாலையா ணிடேனே !
- ஐ. ஆஹா !—அம்மணி ! அதுவு மல்லாமல் ஜயாவுக் கொரு
கண்தா னிருக்கிறதுபோல் தெரிகிறது.
- ப. சே ! இன்னொரு கண் பின்புற மிருப்பதாகப் பாவனை
படத்தில்.
- ஐ. ஒகோ ! சரிதான், புத்தியும்கூடப் பின்புறமாக இருப்ப
தாகப் பாவனை !
- ப. இதோபார், வங்கத்து மன்னன்—கிண்கிந்தைக் காவலன்—
—சோழராஜன்—காம்பிலி யரசன்—
- வே. ஜயோ ! இதெல்லா மெதற் கம்மணி ? இவைகளைப் பார்க்க
கப் பார்க்க எனக்குத் தலை நோ யெடுக்கிறது.
- ப. அப்படி யல்ல; நியாக இவைகளை யெல்லாம் பார்த்துச்
சொல்.
- [மற்றவைகளை யெல்லாம் வேத
வதியிடம் கொடுக்க அவைகளை
அவன் கீழே ஏறிந்து விடு
கிறான்.]
- ஐ. ஒரு கை விசுக்கினால் எத்தனை ராஜ குமாரர்கள் கீழே
விழுந்தார்கள் !

வித்திரம்பாற்றா வருகிறோர்.

- வி. வேதவதி !
- ப. பிராணநாதா ! கோபித்துக் கொள்ளாதீர் ! ஏதோ அறியாமையாற் செய்தாள் —
- வி. அறியாமை இதற்கு மாத்திரம் ! அடம் செய்வதிற் கில்லையோ ? அறியாக் குழங்கை யென்று பொறுத்துப் பொறுத்தாயிற்று. அரை ஈல்லாமும் பொறுக்கமாட்டேன் இனி. அயல் நாட் டரசர்களுக்கெல்லாம் அவமான மாகிறது பெண் போன வழி போகிறனன்று ! தினம் வந்து கேட்கும் அரசர்களுக்கெல்லாம் எத்தனை காலம் போக்குச் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறது ?— இதோ அஸ்தின புரத்துமன்னன் தன் இளங்குமாரனுக்கு உன்னை மணம் புரியக் கேட்டதுப்பியிருக்கிறோர். என்ன சொல்கிறோய் ?
- வே. அண்ணே ! அண்ணே ! அந்த ராஜகுமாரன் வேண்டாம் ! வேண்டாம் ! அவருக்கு முன்பே விவாகமா யிருக்கிறதே ! நான் அவர் இரண்டாவது மனைவியாகி வாழ்வதோ ?
- ப. பிராணநாதா, எத்தனையோ ராஜகுமாரர்கள் நமது பெண்ணை வரிக்க நமது ஒரே புதல்வி பட்டமலையில் பாகாது இரண்டாங் தார மாவதோ ? இது எனக்கு இஷ்ட மில்லை.
- வி. எனக்கும் இஷ்ட மில்லை. இந்த ராஜ குபாரனையே மணம் செய்து கொள்ளென்று பலவாந்திக்க வில்லை. எப்படியா வது உனக்கு விவாகம் செய்விக்கவேண்டும் விரைவில் என்பதே என் கோரிக்கை ; வேதவதி, என்ன சொல்கிறோய் ? நான் ஐம்பத்தாறு தேசத் தரசர்களையும் வரவழைக்கிறேன். யார் உனக்கு இஷ்டமோ அந்த ராஜகுமாரனை உனக்கு மணம் செய்விக்கிறேன். விவாகமே வேண்டாமென்று பிடிவாதம் செய்யாதே ; என்ன சொல்லுகிறோய் ?
- வே. அண்ணே, நான் விவாகமே வேண்டாமென்று கூறவில்லை. எனக் கெப்பொழுது விருப்பமோ அப்பொழுது விவா

ஏனு செப்துகொள்ள விடை யளியும்.

[பிதாவின் பாதத்திற் பணிக்குள்.]

வி. விடு என்னை, தீண்டாதே ! வேண்ட வேண்டத் தாண்டவ மாடுகிறுயா ? பெண்களுக்குக் கல்வி பழிற்றுவிக்கும் பேதமை இதுதான் ! சரி ! உன் பிடிவாதத்தைப் போக்கும் விதத்தில் போக்கவேண்டும். நாளைத்தினம் உன்னை எவன் வந்து கேட்டபோதிலும், கூனு யிருந்தாலும் சரி, குருடா யிருந்தாலும் சரி, குஷ்டனு யிருந்தாலும் சரி, அவனுக் குன்னை மனம் செய்விக்கிறேன் பார் !

ஐ. ஆனால் எத்தனை ராஜ குமாரர்கள் இருக்கிற கண்ணையும் குத்திக்கொண்டு குருடாப் வருவார்கள் நாளைக்கு !

வி. உன்னை யார் கேட்டது ? ஜகஜ்ஜாலா, உனக் கெத்தனை முறை சொல்லி யிருக்கிறேன் நான் ?

ஐ. அநேகம் தரம்—கோபம் கூடாதென்று !—ஆ ! இதோ வந்தேன் ! [விரைந்து போகிறுன்.]

ப. பிராணநாதர், அவன் பிடிவாதம் செய்கிறான் று தாழும் பிடிவாதம் செய்வதா ? யாராவது பெற்ற பெண்ணை—

வி. சரி ! நீ யெனக்குப் புத்தி சொல்ல வருகிறேயோ ! எல்லாம் உன்னால் வருவது ! உன் புத்திதான் உன் பெண்ணுக்கும் படிந்திருக்கிறது ! உன் விவாகத்திற்கு முன் நீ எவ்வளவு பிடிவாதம் செய்தாப் ?—அந்தக் குணம் படிந்தது உன் பெண்ணுக்கும் !—

ப. உம் ! அப்படி யிருந்தபடியினால்தான் உம்மை மனம் புரிந்தேன். இல்லாவிட்டால் என் தங்கை கூறியபடி—

வி. அதெல்லாம் உன்னைக் கேட்கவில்லை இப்பொழுது.— இதோ கடைசி வார்த்தை. வேதவதி ! உன் பிடிவாதத்தை விட்டு என் சொல்லுக் கிணங்காவிட்டால் நாளை என் சொற்படியில்லை, ஞாபக மிருக்கட்டும்.

[போகிறார்.]

- ப. வேதவதி, என்ன என்ன கஷ்டத்திற்குக் கொண்டு வருகிறோம் பார்.
- வே. அதிருக்கட்டும் அம்மா, நீங்கள்கூட உங்கள் கலியான காலத்தில் இப்படித்தான் பிடிவாதம் செய்திரோ? அதென்ன சமாசாரம்? எனக்கு விளங்கச் சொல்லுங்களாம்மா.
- ப. ஜிஜியோ! போதாக் குறைக்கு அது ஒன்று? சும்மா இராது அதையும் உனக்குச் சொல்லிவிட்டாரோ!— ஒன்றுமில்லை, நான் சொல்வதைக் கேள்—
- வே. உம், உம்! அது சொன்னால்தான்—
- ப. ஒன்று மில்லை, என் பாட்டனார் சாஞ்சுவதேசத் தரசனுக்கு மணம் செய்யவேண்டுமென்று பலவந்தம் செய்தனர், நான் ஒரே பிடிவாதமாய் உன் தகப்பனுரையே மணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று என் எண்ணப்படியே முடித்தேன், அவ்வளவே—
- வே. நினைத்தேன்!— அம்மா, நீங்களே அப்படிச் செய்து விட்டு என்னைப் பலவந்திக்கலாமா தாங்கள்?
- ப. நா என்ன, விவாகமே வேண்டா மென்று சொன்னென் அப்பொழுது?
- வே. நா என்ன, விவாகமே வேண்டா மென்று சொன்னேன் இப்பொழுது?
- ப. ஆனால் எப்பொழுது நீ விவாகஞ் செய்துகொள்வது? நாங்களெல்லாம் இறந்த பிறகோ? நாங்கள் கண்டு கண்குளிரிக் கூடாதென்று இத்தனை பிடிவாதம் செய்கிறோய்? உன்பேரில் தவ றில்லை, உன் மதியை மயக்க ஒரு மண் என் பிறந்திராமற் போகான். அவன் வந்து நேர்ப்படு வானுயின் பிறகு நீயாக வந்து ‘எனக்கு விவாகஞ் செய்யுங்கள், விவாகஞ் செய்யுங்கள்’ என்று வேண்டுவாய் அப்பொழுது நான் பிடிவாதம் செய்யவேண்டும். அப்பொழுது தெரிய முனக்கு!

ஜகஜ்ஜாலன் மறுபடியும் வருகிறான்.

- ஐ. அம்மா, தங்களை மகாராஜா அழைத்துவரச் சொன்னார்.
- ப. இதோ வந்தேன்.—வேதவதி, இதோ, நான் போய் சமாதானப்படுத்துகிறேன் மஹாராஜாவை, இதற்குள் நான் சொன்னபடி தீர்மானம் செய், தெரியுமா? [போகிறார்.]
- வே. உம்!—ஜகஜ்ஜாலா, ஏன் மகாராஜா என் அன்னைய அழைத்தார்கள்? தெரியுமா உனக்கு?
- ஐ. யாரோ ஒரு ராஜகுமாரன் வந்திருக்கிறார்போ விருக்கிறது உம்மை விவாகத்திற்காகக் கேட்க—
- வே. ஐயோ! நினைத்தேன்! நினைத்தேன்! யார் அது? யார் அது?
- ஐ. யாரோ தெரியா தம்மணி எனக்கு.
- வே. எப்படி யிருக்கிற ரவர், அதையாவது சொல்.
- ஐ. என்னமா யிருக்கிற ரெண்றுல்—ஒரு கண் பொட்டை! இன்னெரு கண்ணே யில்லை! ஒரு கை கொஞ்சம் நொண்டி, மற்றெரு கை யுத்தத்தில் வெட்டுண்டதாம்! ஒரு கால் முடம்! இன்னெரு காலுக்குப் பதிலார்! கட்டை யுன்றி நடக்கிறார்! தேஜஸ் என்னமோ சூரியனும் சந்திரனும் கலந்த மாதிரியா யிருக்கிறது! முகத்தைப் பார்த்தால் கிஷ்கிந்தை அரசனைப்போல் தோன்றுகிறது!
- வே. ஜகஜ்ஜாலா! என்னைப் பரிகாசம் பண்ணுகிறாயா நீ! போநீ, இங்கு நில்லாதே!
- ஐ. உத்தரவு.—கேட்டதைச் சொன்னேன்.—கோபம் வேண்டாம். [போகிறார்.]
- வே. ஐயோ! பாரோர் நகைக்கப் பாவையாய்ப் பிறந்தேனே பாவி நான்? ஜகஜ்ஜாலன் கூறியது குரும்பா யிருந்த போதிலும், என் மனத்துக் கிணிய மாரனை மணக்காது வேறொரு மன்னனை மனத்திலும் எண்ணுவ தெப்படி?

பிதாவோ பிடிவாத முடையவர்!— ஜேயோ! பிராண நாதா! நீர் காஸ்மீர் மன்னனுப் பெண் குவலயத் துதித் தீர்! வேறெந்த நாட்டரசனுக்கவாவது பிறக்கிருக்கலாகாதா? அல்லது நானுவது பெண்ணுக்கப் பிறவாகிருக்கலாகாதா? பெண்ணுக்கப் பிறந்தாலும் உம தழுகிய உருவை அறியாதிருக்கலாகாதா? சித்தஜீனை வென்ற உமது வடிவமுகை நான் கண்டாலேன் வேறொரு புருஷீனை நான் கிந்திக்கவும் மாகவில்லையே! பிராணநாதா! பிராண நாதா!—ஜேயோ! என் கருத்தாஞ்சும் காதலரின் கஜீனக் காவின் கவினுகாதே எண்ணீக் கடிமணம் புரிய நாடும் இதோ கவிழ்ந்து கிடக்கும் காதகர்களின் ரூபம்!

[சினினாரன் பாஸ்கரன் உருவத் துடன் படித்துறங்குவதுபோல வேதவதி கண்ணென்று கீல்தோற்றுகிறோன்.]

ஆ! இதென்ன விந்தை! சித்தப்பிரமையா? உருவெளித் தோற்றமா? அல்லது கனவு காண்கிறேனே?—சம்ரு முன்பாகக் காணும், திடீரென்று என் கண்ணெதிர்ப்பட்ட தேது? இதென்ன மாயமோ? என் பூஜா பலமோ? என் னிஷ்ட தேவதையின் செய்கையோ, இங்குணம் என் காதலீனீக் கண்ணாரக் காணச் செய்தது?—

[தன்னிடம் ஒளித்துவைத்திருந்த பாஸ்கரன் படத்தை வொளியே எடுத்து]

ஜேயோ! எப் பாதகன் இப் படத்தில் இவர் உருவத்தை வரைந்தான்? கண்ணீக் கவரும் காதலன் கவினில் காற் பங்கில்லையே இது! சீ! இதைப் பார்ப்பது பாதகம்!

[அப் படத்தைக் கீழே ஏறிந்து விடுகிறோன்.]

அயர்ந்து நித்திரை செய்கிறோ!—ஜேபோ! இவரைப் பிதா இங்கு கண்டால் பெருந் தீங்குக் கிடமாகுமே! நான் என்ன செய்வது? பிரா திடீரென்று இங்கு வந்துவிட்டால்? ஜேயோ! இவரை எழுப்புவோமா? எப்படி எழுப் புவது?—எனக்கு நாணமா யிருக்கிறது! ஜேயோ! காத

நற்குல தெய்வம்

ஸ்ரீராமுரும் வலிக்கிறதே !—எப்படியும் என் பிராண் நாதரை இவ் வாபத்தினின்றும் காப்பாற்ற வேண்டும். என்ன செய்வது ? அவர் விழித்தால் ஏதாவது தவரூக எண்ணுவாரோ ?—என்னமாட்டார் ! அவர் உயிரைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு தானே செய்கிறோம்.

[மெல்ல கையை கொடிக்கிறார்கள்.]

கேட்டிராது

[பாட்டு பாடுகிறார்கள்.]

இதிலும் எழுங்கிருக்கவில்லையே !

[ஒரு புக்கப்பத்தை அவன் முகத் திண்மீது எறிகிறார்கள்.]

ஐயோ ! எதனாலும் இவர் நித்திரை நீங்கவில்லையே !—ஆ ! அதோ பேச்சரவும் கேட்கிறது ! பிதாவருகிறுறபோ விருக்கிறதே ! எப்படியும் எழுப்பவேண்டும். தீண்டியாவது எழுப்புவோம் !

[கிள்ளாரன் இருக்குமிடம் விரைந்து செல்ல அவன் மறைந்து போகிறார்கள்.]

ஆ ! பிராணநாதா ! பிராணநாதா !—ஏனக்கென்ன பயித் தியம் பிடித்திருக்கிறதா என்ன ! எங்கே என் பிராணநாதர் ? சற்று முன்பாக என் கண்ணாரக் கண்டேனே ! எங்கு மறைந்தார் இதற்குள்ளாக ? எனக் கொன்றும் தோன்றவில்லை. நானென்ன கனவு கண்டேனே ? இல்லை ! இல்லை ! என் கண்ணாரக் கண்டது எப்படி கணவா யிருக்கும் ?—காதலா ! காதலா ! என் பேதை மனத்தைத் தாம் இவ்வாறு பரிசோதிக்கிறோ ? இதென்ன கண்கட்டி மாயம் ? எப்படி வந்தார் ? எப்படிச் சென்றார் ?

[தேடுகிறார்கள்.]

ஐக்ஜீஜாலன் மறுபடியும் வருகிறார்கள்.

ஐ. [கீழே கிடக்கும் பாஸ்கரன் படத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு] ஓ !—

வெ. ஐக்ஜீஜாலா !—

ஐ. அம்மணி !

- வே. உம்—நி இங் சேர்ம் எக்கிருந்தாய் ?
- ஐ. பூமியின்பேரில்.
- வே. விளையாட்ட பெருபுற மிகுத்தட்டும்.—ஜகஜ்ஜாலா, நான் ஒன்று கேட்கிறேன், உண்ணமயைக் கூறு.
- ஐ. நான் ஏதாவது பொய்—
- வே. குறமாட்டாம் தெரியுமே எனக்கு.
- ஐ. உம !—
- வே. ஜகஜ்ஜாலா, சற்று முன்பாக இங்கு யாராவது வந்தார்களா?—தெரியுமா உனக்கு?
- ஐ. உம !—ஜோஸ்யம் பார்த்துக் கொல்லுகிறேன்.
- வே. விளையாடாதே மறுபழியும்—
- ஐ. விளையாடுகிறேனே? எனக் கென்ன ஜோஸ்யம் தெளி யாதா? அமிர்தலிங்க ஜோஸ்யர் சிஷ்யனும் நானும் ஒரே நாள் பிறக்கவில்லையா? உம !—
- வே. ஓ!—யாராவது நமது உத்யானவனத்திற்குள் சற்றமுன் பாக வந்தார்களா தெரியுமா உனக்கு?
- ஐ. உம—ஒரு ராஜகுமாரர் தனிர வேறு யாவரும் வரவில்லை யம்மணி?
- வே. ஆம், ஆம். எங்கே அவர்? எங்கே அவர்?
- ஐ. ஆ! என் ஜோஸ்யத்தை நம்பமாட்டேன் என்று சொன்னீர்களே, இப்பொழுது என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?—
- வே. ஆமாம், அந்த ராஜகுமாரர் எப்படி யிருப்பார் சொல், பார்ப்போம்.
- ஐ. சொல்லட்டுமா?
- வே. சொல், பார்ப்போம்.
- ஐ. “ஒரு கண் பொட்டை, பற்றெரு கண்ணே யில்லை.”—
- வே. ஜகஜ்ஜாலா! எண்ண ஏன்னம் செய்கிறுயர? நான் மஹா ராஜாவிடம் போய்க் கொல்லுகிறேன்!—

ஐ. அப்பணி, அவ்வளவு சொபம் வேண்டாம்.—இதோ ஜோஸ்யம் பார்த்துச் சொல்கிறேன், கேளும்.—இடது பக்கம் கண்ணத்திற் சிறு மருள் இருக்கிறது.

வே. ஆம், ஆம்!

ஐ. ஜோஸ்யம்! ஜோஸ்யம்!—வலது கையில் ஒரு வீர கங்கணம் அணிந்திருப்பார்.—

வே. உண்மையே! உண்மையே! எங்கே அவர்? எங்கு சென்றார்? உனக் கெப்படியும் தெரியும், ஜகஜாலா, உனக்கு நூறு பொன் தருகிறேன் சொல்லிவிடு.

ஐ. அவர் இருக்கிற இடமா?—இதென்ன கஷ்ட காலம்!—அது தெரியா தம்மணி!

வே. அதெல்லாம் உதவாது.— இவ்வளவு சொன்னவனுக்கு அது தெரியாம விருக்குமா? ஜோஸ்யம் பார்த்துச் சொல்.

ஐ. ஒகோ! அம்மணி! எனக்கு ஜோஸ்யமும் தெரியாது, ஒன்றும் தெரியாது.

வே. அதெல்லாம் உதவாது, பொய் பேசாதே.

ஐ. ஐஜயோ! எனக் கொன்றும் தெரியாதே.

வே. உம் உம்! நீதான் அவரை எங்கேயோ அழைத்துக் கொண்டு போயிருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் ஒளித் துவைத் திருக்கவேண்டும்.

ஐ. இதென்ன பயித்தியமா யிருக்கிறது!

வே. நீ அவரை இப்பொழுது அழைத்து வராவிட்டால் உன் சீன விடமாட்டேன்.

ஐ. அம்மணி, என்னை விடா விட்டால் நா னெப்படி அவரை அழைத்து வருவது?

வே. ஆம், ஆம், போய் அழைத்து வா, விரைவில்.

ஐ. ஆம், ஆம். இதோ விரைவில் அழைத்து வருகிறேன்— உம்முடைய இதாவை!

[விரைக்கு போகின்றன, போகும் பொழுது படம் எழுகி கீழே விழுகிறது.]

வே. பிராணாதர் வருவார்!—வருவார் விரைவில்!—வந்தால் என்ன சொல்வார் என்னிடம்?—நா என்ன பேசவது அவருடன்? எனக்கு நாணமா யிருக்கிறது! நான் மறைந்துக்கொள்ளலாமா?—மறைந்துகொண்டால் அவர் வந்தவுடன் நான் காணுமென்று போப்பிட்டால்? அது உதவாது. நாம் பேசாதிருப்போம். அவராகப் பேசட்டும்.—இப்படித் திரும்பிக்கொண்டு தலை குனிந்து நிற்கி ரேன். அவர் அருகில் வந்தவுடன் நாணத்தால் முகத்தை திருப்பிக்கொள்வேன்—அவர் தன் அழகிய காத்தால் என் முகத்தை மெல்லத் திருப்புவார். நான் என் காதலைக் கடைக் கண்ணுற் பார்ப்பேன். —அவர் எனக்கு முத்த மிடுவார்!—

பின்புறமாக பத்தினி மெல்ல வந்து நிற்கிறோன.

ப. பிறகு?—பிறகு என்ன செய்வார்?

வே. உம்! போங்கள் அம்மா!

ப. ஆம், நான் போகவேண்டியதுதா வினியி. நீதான் ஒரு பிராணாதனைக் கண்டுபிடித்துவிட்டாயே!—

வே. என்ன அம்மா, நீங்களும் ஏனான்ம் செய்கிறீர்கள்?

ப. நான் ஏனான்ம் செய்யில்லை. சமாசாரம் என்ன? ஏது இதற்குள் புத்தி மாறியது? யராசரப்பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தாய்? எந்த ராஜகுமாரன் உன் முகத்தைத் திருப்பி முத்தமிடப்போகின்றவர்?

வே. போங்கள் அம்மனி!

ப. இனி உதவுமா? கண்டுபிடித்துவிட்டேன்! எந்த ராஜகுமாரன்மீது காதல் கொண்டிருக்கிறுய்? செரல் என்

னிடம், காணப்படாதே. எப்படியும் அவனுக்கே உன்னை மனம் புரிவிக்கிறேன்.

வே. அப்படி சத்தியம் செய்துகொடுக்கள்.

ப. அப்படியே ஆகட்டும். வேதவதி, நீ விவாகம் செய்து கொண்டால் போதுமென்று கோரிக்கொண் டிருக்கி ரேமே உன் பிதாவும் நானும், இதற் கென்ன தடை கூறப்போகிறோம் நீபாகக் கேட்கும்பொழுது? எந்த ராஜகுமாரன் மீது காதல் கொண் டிருக்கிறோம்? என்னிடம் கூற வெட்கப்படுவானேன்?

வே. [பாஸ்ரங் படத்தை ஏடுத்துத் தன் தாயாரிடம் கொடுத்து] இதோ என் பிராணநாதர்!—

ப. கண்ணே, உன் அழகுக் கேற்ற அரசினால் குமாரனையே வரித்தாய்! மிகவும் சந்தோஷம்! இதேது படம்? இது மற்றவைகளுட னிருக்க நான் கண்டதில்லையே! யார் இந்த ராஜகுமாரன் தெரியுமா உனக்கு?

வே. காஸ்மீர மன்னன் புதல்வன்—

ப. ஆ! ஆ! ஜேயோ, வேதவதி!—காஸ்மீர மன்னன் புதல்வனு?

வே. ஆம்—அம்மா, நீங்கள் சத்தியம் செய்து கொடுத்திருப்பதை மறக்கலாகாது—

ப. ஜேயோ! வேதவதி!

ராகம்—முகாரி

ஆகாத விடந்தன்னி லையோநி காதல்கொண்டாய்
சாகாத சச்சரவுன் தங்கதயவர் கொண்டுடையார்
போகாத விடந்தன்னிற் போயிடுமோ வுன்னிதய
நோகாதுன் மனந்தன்னை நூண்ணிடையே மாற்றுவையே.

வே. அம்மா, என்ன ஒன்றும் அறியாதவர்போல் பேசுகிறே! காதல் ஒரு புருஷன்மேற் கொண்டபின் கடவுள் வந்தாலும் மனம் மாறுமோ? அம்மா, என் ஆயிரை

உமது கையில் ஓட்டுவித்தேன், என் பிராணநாதருக் கென்னை விவரகஞ்செப்து கொடுத்தால் உயிர் வரும் வேன். இல்லாவிடின் உயிர் துறப்பேன். இது நிச்சயம்!

ப. வேதவதி, ஐயோ! எனக் கொரு ஆட்சேபணையு மில்லை. ஆயினும் உன் பிதாவின் மனத்தையார் திருப்புவது? அவரோ அந்த அரசினால் குமாரன்மீது ஜனமத்துவேஷம் வைத்து எப்படியானது அவைனாக் கொல்ல நிச்சயம் செய்திருக்கிறோ?

வி, [உள்ளிருந்து] ஆ! அப்பழய சமாசாரம்!

வே. அம்மா! அம்மா! பிதா வருகிறூர் கோபமாய்! இந்த ஜகஜ்ஜாவன் ஏதாவது சொல்லிவிட்டானே என்னவேர்! அம்மா! நீர்தான் என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும், என் ஆயிர் உமது கையி விருக்கிறது!

[பிரிந்து கிற்கிருக்கன்.]

மறுபடியும் விக்கிரமபாஷு வருகிறார்.

அவர் பின்னால் உருவிய கத்தியுடன் ஜகஜ்ஜாவன் வருகிறான்.

வி. எங்கே அப் பாதகன்? எங்கே அவன், ஜகஜ்ஜாவா? — ஜி. இங்கேதான் வந்திருக்கவேண்டும்! நேராகக் கேளும் உமது மகளை, சமாசாரம் என்ன வென்று.

வி. வேதவதி! நடந்த சமாசாரம் என்ன, உண்மையைக் கூறு கிறுயா என்ன இப்பொழுது?

வே. அன்னு, என்ன சமாசாரம்?

ப. பிராணநாதா, இதென்ன சாகசம்? நான் பேராய் மெல்லப் பேசி நமது குழந்தை மனத்தைத் திருப்பி வருகிறேன், சற்று வராமலிரும், என்று சொல்லி வந்தேனே! இதற்குள்ளாக உம்மையர் வரக்கொண்னது? இப்பொழுது தான் சற்று இனங்கி வந்தாள்—

வி. ஆதெல்லா மிருக்கட்டும், பாஸ்கரன் இங்கு வந்து உண்மைதானே?

- ப. யார் ? யார் ?
- வே. யார் அம்மணி அது ?
- ஐ. யார் அம்மணி அது ? ஐயோ பாபம் !
- வி. வேதவதி ! வாஸ்தவத்தைக் கூறு, காஸ்மீர மன்னன் புதல்வன் இங்கு வந்தானு ?
- வே. யார் அது காஸ்மீர மன்னன் புதல்வன் ? — அம்மா ! பிதா ஏன் என்னிடம் இவ்வாறு கோபமாய்ப் பேசுகிறோர் ? இதற்குத்தான் எனக்கு விவாகமே வேண்டாமென்றது. எனக்கு வேண்டாம் போங்கள் !

[ஒருபுறமாகப் போய் நிற்கிறார்கள்.]

- ப. பிராணநாதா ! இதென்ன ? இப்படித்தானே எல்லாவற் றையும் கெடுக்கிறீர்கள். அவள் சற்று முன்பாக நாம் சொல்லுகிறபடி விவாகஞ் செய்துகொள்வதாக இணக்கி வந்தானே ! இதற்குள் இங்கு வந்து ஏதோ கோபமாய்ப் பேசி அவள் மனத்தை மாற்றிவிட்டிரே ! போம், பிராண நாதா.

[ஒருபுறம் போய் நிற்கிறார்கள்.]

- வி. ஆனால் பால்கரன் இங்கு வரவில்லையா ? ஐகங்ஜாலன் கூறினானே !—

- ப. இங்காவது அவன் வருவதாவது ? அந்தப் பயித்தியக்காரன் கூறியதை நீர் நம்புகிறோ ?

- ஐ. நானு பயித்தியக்காரன் !—

- வே. அது யார் அண்ணு அந்த ராஜகுமாரன் ? மற்ற தேசத்து ராஜகுமாரர்களை யெல்லாம்பற்றி என்னிடம் கூறினீரே, இவரைப்பற்றி ஒன்றும் கூறவில்லையே !—

- வி. ஐகங்ஜாலா, என்னிடம் பொய்யா கூறினாய் ?

- ஐ. பொய்யா ! கொஞ்சம் பொறுங்கள். இதோ ராஜகுமாரி தைத்துக்கொண்டிருந்த அவர் படத்தைப் பார்த்துவிட்டு அப்புறம் சொல்லுங்கள்.

- வி. எதோ ? எதோ ?

வே. அந்த ராஜகுமாரர் படமா?—அம்மா, அதை யேன் நீங்கள் என்னிடம் காண்பிக்கவில்லை, நான் பார்க்கவேண்டும், எங்கே அது?

ஐ. இங்குதா னிருந்தது! எங்கே போது?

[தேடிப் பார்க்கிறோன்.]

வி. வேதவதி, நீ அதைப் பார்க்க வாகாது, சற்று பொறு.

வே. ஏன் அண்ணு?

வி. அப்புறம் சொல்கிறேன்.—ஐசுஜ்ஜாலா, எங்கே அது?

ஐ. இங்கேதா னிருந்தது.

[தேடுகிறோன்.]

வி. இங்குதா னிருந்தால் எங்கே போயிருக்கும்? என்ன பயித்தியக்காரனு யிருக்கிறும்!

ஐ. பயித்தியக்காரனு!—போதும்! பட்டப் பெயர்! உள்ளதைச் சொன்ன தின் பலன் இது.

வே. அண்ணு, காஸ்மீர் மன்னன் குமாரனுக்கா என்னை விவாகஞ்ச செய்துகொடுக்கப் போகிறீர்கள்? ஐயோ! எனக்கு அவர் வேண்டாம். எப்படி விருப்பாரோ? என்ன அவலட்சணமா யிருப்பாரோ? என்ன புத்தி ஹீனரா யிருப்பாரோ?—இதற்காகத்தான் நான் விவாகமே வேண்டாமென்று சொன்னது.

ஐ. அம்மா! இப்படி யல்லவோ இருக்கவேண்டும் புத்தி! மெச்சினேன்! மெச்சினேன்!

வி. பாருங்கள் அண்ணு! இந்தப் பயித்தியக்காரனும் என்னை எள்ளாம் செய்கிறோன்!—

சரி! தாங்களும் பயித்தியக்காரனைன்று அழைத்து விட்டார்களோ! சரியாகிவிட்டது பாக்கி! ஆனால் நீங்கள் அழைத்ததுதான் சரி! நீங்கள்தானே என்னை பயித்தியக்கார னுக்கினீர்கள்.—

வி. பேரதும், நிறுத்து ஜகஜ்ஜாலா.—வேதவதி, நீ வருந்தா தே. அந்தப் பாஸ்கரனுக்குண்ணே நான் ஒருங்காலும் சிவாகஞ்செய்து கொடுப்பதில்லை!—அதிருக்கட்டும் கண்ணே, சற்று முன்பாக உன் தாயாரிடம் நீ மணஞ்செய்து கொள்வதாக ஒப்புக்கொண்டது வர்ஸ்தவமதானா?

வே. ஆம், நீங்கள் அவ்வளவு கேட்டபொழுது நான் மறுப்பது வியாய மாகுமா?

வி. நன்றாகக்கூறினும், வேதவதி, அதுதான் நல்லபெண் னுக்கடையாளம்.

ப. என் வயிற்றில் பிறந்தது நல்ல பெண்ணை இராது எப்படியிருக்கும்?

வி. சரிதான்.—வேதவதி, சீக்கிரம் ஐம்பத்தாறு தேசத்திலும் மூன்றாம் அரசினால் குமாரர்களையெல்லாம் வரவழைக்கிறேன். அவர்களில் உன் மனதுக்கிணிய மனுளைனை நீ மணப்பாய்.

வே. அப்படி வேண்டாம், அன்னை. எல்லா தேசத்து ராஜருமார்களையும் வரவழைத்து எவ மொருவன் உமதுவில்லை வளைத்து நாம் ஏற்படுத்தும் சல்கத்தை எய்கிறேனோ அப்படிப்பட்ட ராஜருமாரனுக்கே நான் மாலைகுட்டவேண்டும். சுத்தவீரனுகிய உமது பெண்ணைக்கப்பிறந்து எனக்கு ஒரு சுத்த வீரனையன்றி வே ரூருவளையும் மணக்க இஷ்டமில்லை.

வி. சபாஷ்! நன்றாய்ச் சொன்னும்.

ஐ. சபாஷ்! சபாஷ்! சமாசாரம் தெரிகிறது.

வி. உடனே சயம்வரத்துக்கு நாள் குறித்து ஒலை அனுப்புகிறேன் எல்லா அரசருக்கும். வேதவதி, உன் புத்தி சாலித்தனத்தை இப்பொழுதுதான் நிற்கிறேன். நான் வருகிறேன்.

[போகிறோ]

- ஐ. அம்மனி, காஸ்மீர மன்னன் புதல்வதுக்கும் ஒலை யனுப் பும்படி சொல்லவா?
- ப. ஜகஜ்ஜாலா, போ, விளையாடாதே! மகாராஜாவிடம் கூறி தண்டிப்பேண் பிறகு!
- ஐ. செய்வீர்கள்! செய்வீர்கள்!
- ப. வேதவதி, நாம் போவோம் வா.
- [வேதவதியும், பத்மினியும் போகி ருங்கள்.]
- ஐ. பெண்ணுகப் பிறந்தால் இப்படிப் பிறக்கவேண்டும். சுயம் வர தினத்தில் ஏதோ சூது நடக்கப்போகிறது! பார்ப் போம்.
- [போகிறுங்.]

இரண்டாம் அங்கீல் ழுடிகிறது.

முன்றுவது அங்கம்.

இடம்—அரசனுடைய கொலு மன்டபம். காலம்—பகல்.

அநேகம் அரசர்கள் உட்கார்ந்திருக்கின்றனர்.

ஒருபுறம் மந்திரியும் ஜகஜாலனும் வருகிற அரசர்களை யெல்லாம் மரியாதைசெய்து அழைத்துக்கொண்டுபோய் ஆசனங்களில் உட்காரவைக்கின்றனர்.

அஷ்கநேசத்து அரசன் வருகிறான்.

ஐ. வரவேணும் ! வரவேணும் ! தங்கள் வரவுக்காகத்தான் எல்லா அரசர்களும் எதிர்பார்த்திருக்கிறார்கள் !

[மந்திரி அழைத்துக் கொண்டு போய் உட்காரவைக்கிறான்.]

[ஒரு புறம்] எல்லோருக்கும் முன்னே வந்துவிடும்!

வங்கத்து மன்னை வருகிறான்.

வரணும் ! வரணும் ! எங்கே தாங்கள் வராதிருக்கிறீர் களோ என்று பயந்திருந்தேன் !

[மந்திரி அழைத்துக் கொண்டு போய் உட்காரவைக்கிறான்.]

[ஒரு புறம்] மந்திரி, அழைபா வீட்டிற்கு நுழையாச் சம்பந்தி !

பாவ்யூப மன்னை வருகிறான்.

ஆஹாஹா ! வரணும் ! தாங்கள் வராமல் சபைக்கு ஓர் அமுகில்லை.

[மந்திரி அழைத்துக் கொண்டு போய் உட்காரவைக்கிறான்.]

[ஒரு புறம்] திருஷ்டி பரிகாரம் !

சிங்கன் அரசன் வருகிறான்.

ஒகோகோ ! வரணும் ! வரணும் ! எங்கே தங்களுக்கனுப்பிய ஒலை சேராதிருக்கிறதோ என்று மந்திரி

யவர்கள் இரண்டு ஓலை யனுப்பினார் !

[மந்திரி அழைத்துக் கொண்டு
போய் உட்காரவைக்கிறோன்.]

[சூரு புறம்] மந்திரி, இவருக்கு மன ஓலையே அனுப்பவில் ஹையே, இவரை யார் வரச் சொன்னது ?

சேந்தாட்டே மன்னன் வருகிறோன்.

வர னும் ! வர னும் ! தங்களைத்தரான் நான் கோரிக்கொண்டிருந்தேன் ! தாங்கள் வராது சபை நிறைய விஸ்தீ. தாங்கள் உட்காரவேனும், சபை நிறைய வேனும் !

[மந்திரி அழைத்துக் கொண்டு
போய் உட்காரவைக்கிறோன்.]

[சூரு புறம்] மந்திரி, ஆசனம் உடையவில்ஹையே ஜாக் கிரதை !

சேந்தாட்டே அரசன் வருகிறோன்.

ஆஹ ! வர னும் ! வர னும் ! ஏது இவ்வளவு நேரம் ? — இந்த மேரதிரம் கொஞ்சம் மறைந்திருக்கிறது — ஆ ! சரி !

[மந்திரி அழைத்துக் கொண்டு
போய் உட்காரவைக்கிறோன்.]

[சூரு புறம்] மந்திரி, இவர் வில்லை வளைக்க வந்தாரோ, பல்லை இனிக்க வந்தாரோ ?

கேட்க அரசன் வருகிறோன்.

ஆட்டா ! — வர னும் ! வர னும் ! முதலில் ஆடையாளமே தெரியவில்லை ! செடி நா ளாச்சது பார்த்து ! எங்கே, தங்களுக்கு பெரிய ராஜ்யம், எவ்வளவு விவகாரம், என்ன சமாசாரம் !

[மந்திரி அழைத்துக் கொண்டு
போய் உட்காரவைக்கிறோன்.]

[சூரு புறம்] மந்திரி, இவர் யார் ஆசாமி தெரியவில்லை !

பால்காரன் வயோதிக்குன அரசன்போல்
வேஷம் பூண்டு வருகிறோன்.

ஹா ! ஹா ! ஹா ! வர னும் ! வர னும் ! தங்களைப் பார்த் தால்தான் கலியாண மாப்பிள்ளைபோ விருக்கிறது ! சந்

தேசமில்லை, மன மாலை தங்களுடையதுதான் !

[மங்கிரி அழைத்துக் கொண்டு
போய் உட்காரவைக்கிறோன்.]

[ஒரு புதம்] மந்திரி, இந்த கிழுத்திற்கும் கலியாண ஆசை
விடவில்லை பார்த்திரா !

[மற்ற அரசர்களையும் இங்ஙனமே
அழைத்து மரியாதை செய்கின்
நனர்.]

இதற்குள்ளாக பத்தினியும், வேதவதியும் தாதியர் படைகுழு
உப்பரிகையின்மீது வருகின்றனர்.

வே. அம்மா, என்னிட்ட தேவதைதான் என் பங்கிலிருந்து
என் பிராணநாதரை இச் சபைக்குக் கொண்டுவந்து விட
வேண்டும்.

ப. அவருக்கு நீ அனுப்பிய ஒலை போய்ச் சேர்ந்ததோ இல்
லையோ ?

வே. அதுதானே தெரியாது தவிக்கிறேன்.

ப. ஒருவேளை சுயம்வர மன்டபத்தில் மற்ற அரசர்களுடன்
எங்காவது உட்கார்ந்திருக்கிறோ பார்ப்போம். ஆயிரும்
வேதவதி, அவர் தன் நிஜ ரூபத்துடன் வந்தால்
மஹாராஜா பார்ப்பாராயின் நம தெண்ணமெல்லாம்
கெடுமே, அதற் கென்ன செய்வது ?

வே. அதற்காகத்தான் மாறு வேஷம் பூண்டு வரும்படி எழுதி
யிருக்கிறேன்.

ப. ஆனால் நாம் தேடிப் பார்ப்பதில் என்ன பிரயோஜனம் ?
மாறு வேஷம் பூண்டுவந்தால் நாம் எப்படி அறியக்கூடுமோ?

வே. அம்மா என் பிராணநாதர் என்ன மாறு வேஷத்தி விருந்து
போதும் என் காதலால் கண்டுபிடித்துவிடுவேன்
நான்.

ப. ஆனால் நீதான் தேடிப்பார்.

வே. ஐயோ ! எங்கு தேடியும் காணே மே !

- ப. அதோ பார் வேதவதி, உயர்த சிம்மாசனத்தில் வலது புறமாய் உட்சார்த்திருக்கிறாரே, அவரா யிருக்குமா?
- வே. அல்ல, அம்மணி.
- ப. அல்லது, இந்தப் புறம், பீதாம்பரக் கச்சை யணிந்திருக்கிறாரே, அவரா யிருக்குமா?
- வே. அல்ல, அம்மணி.
- ப. மஞ்சிரியுடன் நகைத்தவண்ணமாய்ப் பேசிக்கொண் டிருக்கிறாரே; அந்த ராஜகுமாரனு யிருக்குமா?
- வே. இராது அம்மணி.
- ப. காதில் மரத்தமணி துலங்க சலசத்துடன் வந்திருக்கிறாரே, அந்த வீரனு யிருக்குமா ஒரு வேளை?
- வே. உம்—உம்!
- ப. இதோ தாம்புல மணிந்த வண்ணம் தன் தோழனுடன் பேசிக்கொண் டிருக்கிறவர் உன் பிராணநாதர் தாடையா யிருக்கிறதுபோ விருக்கிறதே.
- வே. இல்லை, அம்மணி.
- ப. சிறகு பார்தான் சொல், யரகரக் கேட்டாலும் இல்லை யென்கிறுப்—அதோ நகைத்த கிழும் ஒன்று வந்திருக்கிறதே அதுவா?
- வே. அம்மணி, என்னை ஏனைம் செப்பாதீர்கள்! அவர்போல் தான் இருக்கிறது!
- ப. சிச்சி! வேதவதி, விளாபாடுகிறபா என்ன? என்னதான் வேஷம் தரித்தாலும் வயதுடை மாறுமோ?—ஒருவேளை அவருக்கு போய்ச் சேர்க்கிராது மன ஓலை, அல்லது சேர்த்தும் வராதிருக்கிறாரோ?—ஒருவேளை அவர் வார திருக்கால் விறகு என் செய்வாய் நீ?
- வே. சும்மான்க இசப்பது?—கம்மா இநுப்பது.
- ப. சுபம்வரம் எப்படிப் போவது?

வே. அவரையன்றி நாம் ஏற்படுத்திய சல்கத்தை யெய்பவர் ஒருவரு மில்லை இவ்வுலகில். ஆகவே நான் பயப்பட வேண்டியதில்லை அம்மா.

ஐ. பராக்! ராஜாதி ராஜன் விக்கிரமபாஹு மஹாராஜா கொலுவுக்கு வருகிறோ! பராக்!

பரிவாரங்கள் புடைக்குழ விக்கிரமபாஹு

வருகிறோ.

வி. [சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கு] மந்திரி, சபைக்கு எல்லா அரசர்களும் வந்துவிட்டார்களா?

ஐ. அங்கு, வங்க, கலிங்க, குலிங்க, ஓட்டிய, கண்ணட, காந்தார, காம்போஜ, கிராட, குடக, குந்தல, குளிங்க, குர்ஜர, கேகய, கேரள, கொங்கண, கொல்ல, கோசல, சாலுவ, சிங்கள, சிந்து, சீன, சூரசேன, சோழ, பாண்டிய, சோவாக, திராவிட, துஞ்சு, நிடத், நேபாள, பாஞ்சால, பப்பர, மல்லவ, புலிங்க, மகத, மச்ச, மகராஷ்டிர, செனராஷ்டிர, மலையாள, மறவ, யுகந்தர, விதர்ப்ப, வங்கள, கர்னடக, அருண, யவன, ஆந்திர, நட்டிய, சவஷீர, அயோத்திய, கருச, இலாட, காச முதலாகிய ஐம்பத்தாறு தேசத்து மன்னர்களும் வந்திருக்கிறார்கள் மஹாராஜா!

வி. சந்தோஷம்—ராஜாதி ராஜர்களே! இனி தாமசங்கு செய்வாரேன்? யார் பாருக்கு என் கண்ணிலையாகிய வேத வதியை மனக்கேவேண்டுமென்று விருப்ப மிருக்கிறதோ அவர்களெல்லாம்—

எல்லோரும். [எழுங்கிறுக்கு] ஆ! ஆ!

வி. அவர்களெல்லாம் ஒவ்வொருவராக வந்து இதோ இப்பாரிய வில்லை வளைத்து, நாணேற்றி, அந்தரத்தில் பறக்கும் சுக்கிரத்தை வீழ்த்த முயலுங்கள்; யாரோருவர் அங்கனம் செய்கிறோ அவருக்கு என் மகள் மனை மாலை சூட்டுங்கள்.

எல்லோரும். ஏ!—

வி. தாமதம் வேண்டாம், ஆரம்பிக்கலாம்—

[ஓவ்வொரு அரசனும் தன் பக்கத் திலிருக்குக் கூட அரசனைப் பார்த்து]

எல்லோரும்: என், தாங்கள் போய்ப் பார்க்கிறதுதானே? தாங்கள் போகலாம்! தாங்களே! [உட்கார்ந்துவிடுகிறார்கள்.]

ஐ. அட்டா! என்ன! எவ்வாம் சம்மா உட்கார்ந்துகொண்டு இருக்குதுகள். கொஞ்சம் முன்னே எல்லோரும் ஒன்றும் எழுந்த வேகத்தைப் பார்த்துப் பயந்தேன், மஹா ராஜா இத்தனை பெயருக்கும் பெண் எங்கு சம்பாதிப்ப தென்று!— அட்டா! இவ்வளவுதானு? சமாசாரம் கேட்டவுடன் கம்மென்று உட்கார்ந்துவிட்டதுகள்! சரி தான்!—மந்திரி, இதெல்லாம் உதவாது! நாம் சம்மா இருந்தால் இவர்களும் சம்மா இருப்பார்கள். நாம் போய் ஒவ்வொருவராய்க் கேட்டுப் பார்ப்போம், வாரும்.

கு-ம. ஹா—

[சரேவென் நெறுங்திருக்கிறார்.]

ஐ. ஆஹா, எழுந்தாரையா சிங்கம்!—அட்டா! எங்கே போகிறோ? [அவனரக் கடுக்கிறான்.]

கு-ம. அவசரமாக வெளியில் போகவேண்டும், மறுபடியும் வருகிறேன். [போன்றுன்.]

ஐ. மறுபடியும் வருவதே தினி! முதலிலேயே மிஞ்சிக் கொண்டார்.—மந்திரி, இன்னும் தாமதித்தால் எல்லோரும் போய்விடவார்கள், வாரும் கேட்போம் இதோ, அங்க தேசாதிபதி!

ராகம்—ஆந்த பைரவி.

ம. அங்க தேசாதிப அட்டியேனிலி
சிங்கம்போலவே நீர் சீறி எழுந்திரும்.

அ-ம. நங்களு சொல்லுவார், ஈன்முன வெறுந்திட்டால் நாடுவீர் பாரிய நாடானு மன்னரை.

மந்திரி, என்ன தெரியாமல் பேசகிறீர்! நான் முன் வென்முந்தால் பெரிய ராஜாக்களை யெல்லாம் அவமானம் செய்ததாகும்! பெரிய ராஜாக்களை வெல்லா மிருக்கிறார்கள், அவர்களைப் போய்க் கேளுமையா முன்பு! நான் சிற்றரசன், மரியாதை பார்க்கத் தேவையில்லையா?

ஐ. ஆமாம்! ஆமாம்!—[ஒரு பழம்] தப்பித்துக்கொள்ள மரியாதை யெல்லாம் வருகிறது!—வாரும் போவோம், வங்கத்து மன்னனிடம்.

ராகம்—பைரவி.

ம. வங்கத்து மன்னனே, வளைத்திடும் வில்லினை வஞ்சியை மணங்திடும், அஞ்சாமலே நிரும்.

வ-ம. பங்கப்படுத்தினீர், பாரானு மன்னர்முன் அங்கத்தரசனை, அழைப்பதோ என்முன்.

மந்திரி; இவ்வளவதானு உமது புத்தி? இத்தனை அரசருக்கு முன்பாக என்னைப் பங்கப்படுத்தினீரே! அங்கத்துச் சிற்றரசனை முன்பு அழைத்துவிட்டு பிறகு ராஜாதி ராஜனுன் என்னை அழைப்பதா? இப்பொழுதே இவ்வளவு மரியாதை செய்தால் பிறகு உமதாசன் மகளை மணங்தபின் என்ன மரியாதை செய்வீரோ தெரியாது! வேண்டாம் நமக்கு இந்த சம்பந்தம்!

ஐ. அடடா! என்ன கோபம்! என்ன கோபம்! என்ன கோபம்! இதுவும் ஒரு விதம்தான்!—மந்திரி, பார்த்தோ உமது தப்பு!—ஜாக்கிரதை!—இதோ சிங்கள மன்னன்! இவர்தரன் சரி! இவரைக் கேளும்.

ராகம்—சங்கராபரணம்.

ம. சிங்கள மன்னனே, எங்கள் குறைதீர்த்து மங்கையை மணங்துள்ளீர், மகிழ்ந்திடுவீரே,

சிம. நங்கையவள் தாலும், தங்கையெனக் காவாள் நானிலம் நகைத்திட, நானே மணப்பதோ.

மந்திரி, இதுவரையில் உம்மைப் புத்திசாலியென்று நினைத்திருந்தேன்! இவ்வளவுதானு உமது புத்தி? வேதவதி அம்மாள் எனக் கெண்ணவேண்டும் தெரியுமா? தங்கை முறையாயிற்றே! நான் தங்கையையா மனப்பது? என்ன அறிவினாலும் யிருக்கிறீர்?

ஐ. எப்படி அரசே; தங்கை?

சி.ம. என் முப்பாட்டனாருடைய மாமானார் தம்பியின் பேரப் பிள்ளைக்கு—

ஐ. போதும்! போதும்! தெரிகிறது ஸ்பஷ்ட்டமாப்! அப்படி யிருக்க அவரைக் கேட்கலாமா? மந்திரி!—வாரும் கேசய மன்னனிடம் பேரவோம். ஏதோ யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்—[ஒரு புறம்] என்ன சாக்கு சொல்லலாமென்று!

ராகம்—கல்யாணி.

ம. கேசய மன்னனே, கீர்த்தி பெறவே இன்று எகிந்தி சல்கத்தை, எய்து மனப்பிரே.

கே.ம. போகப் புறப்பட; பூஜை எதிர்வங்கதாகையினாலே, ஆகைப்படே னானே!

மந்திரி, ஆகேஷபணை யொன்று மில்லை. இந்த சல்க மல்ல, இதைப் பார்க்கினும் கடினமான சல்க மெய்தல் எனக் கொரு கஷ்டமல்ல—

ஐ. ஆனால் எழுந்திருக்கிறதுதானே உடனே?

கே.ம. ஆனால், நான் அரண்மனையை விட்டுப் புறப்பட்ட பொழுது பூஜையொன்று குறுக்கே வந்தது. அந்த சகுணம்பற்றி இதில் பிரவேசிக்க இஷ்ட மில்லை.

ஐ. சரிதான்.—மந்திரி, அப்பொழுதே நான் சொல்லவில்லை. இவர்கள்கும் போசித்துக்கொண்டானார்—சாக்கு!—வாரும் இதோ சோழராஜன்.

ராகம்—சாவேரி.

- ம. சோழதேசாதிப, சொன்னபடி செய்தே
சொர்ணக் கொடியாளை, சுகமாய் மணந்திடும்.

சோ-ம. மந்திரி, முறை சரியாயில்லை, அதுதான் யோசிக்கிறேன்.

ஐ ஐ ஐயோ! அது உதவாது. அந்தச் சாக்கு அப்பொழுதே இன்னென்றால் சொல்லிவிட்டார்! வேறே ஏதாவது சொல்லுங்கள்.

சோ-ம. நான் சொல்லவந்ததை முழுவதும் கேட்கவில்லையே,

காளைக் கருங் குழலாள், காக்குமென் தாய்போல்
கண்ணிற் புலப்பட்டாள், கடிந்தனன் மணத்தையே.

மந்திரி, சற்று முன்பாக மாடிமீது வந்தபொழுது திரும்பிப் பார்த்தேன் ராஜகுமாரியை. நான் பார்த்தபொழுது என் தாயின் ரூபம்போல் தோற்றியது! அது முதல் அம் மாதின் மீது மனம் செல்லவில்லை!

ஐ. நன்றாய்த் திருப்பினீர்! தமது புத்தியே புத்தி!—இதோ சேர மஹாராஜன்!—ஐயா, ஐயா! முதத்தைத் திருப்பிக்கொள்ளாதீர்! மந்திரி விடுவாரா?

ராகம்—மோஹன்.

ம. சேரனே நீர் பெரும், சிங்கம்போல எழுந்து
சிக்கிரமாய் மணம், செய்யவே வாரும்.

சே-ம. மந்திரி, சமாசாரம் தெரியாதோ!

கோர சம்சாரத்தைக், கோணியே துறவறம்
கொள்ள நான் எண்ணினேன், குமரியை வேண்டேன்,
சமாசாரம் தெரியாமல் நீர் எப்படிக் கேட்கிறீர்! நில்லாதீர், போம். நான் சம்சாரத்தையே விட்டுவிடத் தீர்மானித்திருக்கிறேன்!

ஐ. ஐஐயோ! எங்கள் ராஜ குமாரிக்காக நீங்கள் துறவறம் ஏன் கொள்ளவேண்டும்? நாங்கள் உங்களைக் கேட்க

வில்லை. இல்லத்திலேயே சுகமா யிரும்.— இன்னும் யார் பாக்கி?—ஆ! அதோ ஒரு அரசர் மிகுதியா யிருக்கிறார்! பல்லவ ராஜன்—

ராகம்—காமபீடாதி.

ம. பாரெங்கும் பேரற்றிமே பல்லவ ராஜனே
பாலவைய மணங்கிடப் பாரும் பாரக்கிரமம்.

பா.ம. தரர மிரண்டின்டு தனியாகவேதரன்
தங்கினேன் இங்கு தயவுசீர் செய்தும்.

ஷந்திரி, இங்கே வாருப், ஒரு சமாசாரம். எனக்கு இரண்டு தாரங்க விருக்கின்றன. அந்தக் கஷ்டம் பொறுக்க முடியாமல் தனியா யிருக்க கான் இங்கு வந்தேனே யொழிய இன்னொரு விவாகம் செய்துகொள்ள வந்தவன்ல. இரண்டே போதும், மூன்றாவது தொன்று வேண்டுமா?—என்னை மன்னிக்கவேண்டும்.

ஐ. மந்திரி, ரகசியம் வேறு இதில்?— சரி! இனி யாரைக் கேட்பது! எல்லோரும் ஆயது—ஆ!—அதோ இருக்கிறார் பரண்டிய ராஜன்!—

ராகம்—கானடா.

ம. பார் புகழ் பாண்டிய, ராஜனே சிர்தானும்
பாணத்தை எய்தெங்கள், பாலவைய மணங்கிடும்.

பா.ம. மந்திரி!

கார்முகம் போலவே கடிதினி வெய்வேன்
கை சுனிக்கிக்கொண்ட, காரணமென் செய்கிவன்!

இதென்ன எனக்கு ஒரு ஸ்தியமா? ஆனாலும் இப்பொழுது என் சென்றிபத்தைக் கரட்ட முடியாம விருக்கிறது.

ஐ. ஏன்? ஏன்?

பா.ம. என் கை பெரு விரல் கஞாக்கிக்கொண் டிருக்கிறது, ஆகவே வில்லை வளைப்பது அசாத்தியம்!

ஐ. துதுது ! அடா ! என்ன கஷ்டம் ! ஏன்ன கஷ்டம் ! உம்—மந்திரி, இன்னும் யாராவது மிகுஞ்சிருக்கிறார்களா பார்ப்போம்— ஆ !— அதோ ஒருவ ரிருக்கிறார் !— என்ன தூங்கிக்கொண் டிருக்கிறார்.—ஐயா, மலையாள மன்னனே ! தூங்கினால் விட்டுவிடுவோமென்று பார்த் தீர்போ விருக்கிறது ! அது உதவுமா ? எழுந்திரும், நீர் தான் சரி !

ராகம்—பூபாளம்.

ம. மலையாள் பூபாளா, மாலையிட்டிட நீர்
மண மகனாகுவீர், மகிழ்ந்தே எழுக்கிறும்.
ம-ம. மந்திரி, இதோ — [எழுந்திருக்கிறான்.]
ஐ. அப்பா ! எழுந்தாரையா !—ஹா !
ம-ம. மந்திரி !— [ஒருபுறமாக அவரை அழைத்துக் கொண்டுபோய்]

விலையாக வாங்கினேன், வேஷ மிதுவாகும்.
வேடிக்கைப் பார்க்கவே, வந்தே நனுண் மன்னியும்.
நான் மலையாள மன்ன எல்ல இந்தராஜா உடை இரவல் வாங்கினேன். இங்கே வேடிக்கை பார்க்க வந்தேன்— நம்மை இழுத்து விடாதேயும் நடுச் சபையில். நான் இதை மறக்க மாட்டேன்.

ஐ. மந்திரி, என்ன கொடுத்தார் உமக்கு ? எனக்குப் பாதி அதில்—யிறு—
வி. மந்திரி, என்ன தாமதம் இன்னும் ?
ஐ. வாரும் ஐயா, இன்னும் யாராவது மிகுஞ்சு இருக்கிறார் களா பார்ப்போம் ! எங்காவது ஒளித்துக்கொண் டிருப் பார்கள். ஆ ! அதோ ! ஒரு ராஜா ! காம்பிலி மன்னன் !

ராகம்—அடாணை.

ம. காம்பிலி மன்னனே, கடிதினில் எழுந்திரும் காளையப்போல் வென்று, கன்னியை மனாந்திடும்.

கா-ம. ஆஹா ! அதற் கென்ன தடை ! இதோ !

ஐ. அப்படி ! அப்படி ! ஆண் இங்கம் தாமே !—அவரை யென்ன கேட்கிறீர் ? என்ன சாக்கு சொல்லா மென்று ?—

[காம்பிலி மன்னன் பக்கத்தி விருக்கும் அரசன் காதில் எதோ சொல்லிவிட்டுப் போக அவன் போய் வில்லை எடுத்த வுடன் பக்கத்து அரசன் துய்பு கிறுன்.]

கா-ம. சி !

தும்பின துற்சகுன மில்லாவிடி னுன்
துண்டித்திருப்பேன் துங்க வில்லதீனை.

மந்திரி, என்ன போம் துற்சகுனம் ! எடுக்கப் போகும் பொழுது தும்பினால் ! இந்நேரம் அந்த வில்லை ஸ்ரீராமர் முறித்தாற்போல் முறித்திருப்பேன் !

ஐ அடா ! கேட்பானேன் !— அதுதான் கேட்டுக்கொண்டு போனார் பக்கத்திலேயே—தும்பும்படியாக. மந்திரி, இவர் ராமர்தான்.—அனால் அவர் ஸ்ரீராமர், இவர் என்ன ராமர் ? ஜேயா சாமி ! இப்படி இருக்குது உலகம் !— மந்திரி, மந்திரி ! வாரும், வாரும் ! அதோ ஒரு ராஜா நழுவுகிறார் !

ம. இதோ ! இதோ வந்தேன் !

ராகம்—பிபாகடை.

சாலுவ மன்னனே, சார்ந்தோ மும்மிடம்
சங்கையுமக்கேன், சடுதியில் எழுங்கிரும்.

கா-ம. அதற்காகத்தானே எழுங்தேன் ! இதோ ஈங்களம் !

ஐ. அரசே, கொஞ்சம் பொறுங்கள் !—ராஜாதி ராஜர்களே ஒரு மனு ! கொஞ்சம் கேரம் யாரும் தும்பாமல் இருக்கும்படி வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன். இல்லாவிட்டால் இவருக்கொரு உபகாரி வந்தால், பிறகு என்ன சொல்வது !—வாரும்மையா இனி !

நற்குல தெய்வம்

சா-ம. மந்திரி,—ஹா!

[சாஞ்சுமன்னன் தடுக்கி வீழ்ந்தது
போல் பாசாவு செய்கிறுன்.]

கால்கள் முறிந்தன, கண்ணிகை வேண்டாம்
கற்றநற் பண்டிதரைக் கடிதினிற் ரூபியும்.
ஜஜயோ! உங்கள் பெண்ணும் வேண்டாம், ஒன்றும்
வேண்டாம். கால் போச்சுதே! முன்பு வயித்தியரை
அழைப்பியும்.

ஐ. ஏ!

சா-ம. எல்லாம் இவனுல் வந்தது!—நான் புறப்பட்ட உடன்
தடைப்படுத்தினுயே! அதுதான் துற் சுகுனம்!—

ஐ. சரி! என்பேரிலையே திரும்பினீர்களா? நல்லது!—மந்திரி,
ஏன் சம்மா இருக்கிறீர்கள்.—வயித்தியனுக் கனுப்பியுமே
—[ஒரு புறம்] கூட நான்கு ஆட்களையும் அழைப்பியும்!—
மந்திரி; இனி என்ன செய்வது, ஒரு ராஜாவாவது பாக்கி
யில்லை! எங்கு சுற்றிப் பார்த்தும் காணும்!— ஆஹா!
அதோ விதர்ப்பத்து வேந்தர்!—மந்திரி, இவரைப்போல்
ஒருவரும் கிடையாது. வீராதிவீரன்! சூராதிசூரன்!
தீராதிதீரன்! ராஜாதிராஜன்! என்ன, மற்றவர்களைப்
போல் சாக்கு சொல்லுவார் என்று எண்ணுகிறீரா
என்ன? அதெல்லா மில்லை நான் உத்தரவாதம்.

ராகம்—ஆபோகி.

ம. வில்லை வளைத்திட, விதர்ப்பத்து வேந்தே
வேகமாய் எழுந்திரும் வீரனும் நீரே.

வி-ம. ஆஹா! சந்தேக மென்ன, இதோ!

ஐ. பார்த்தீரா மந்திரி, புறப்பட்டுதையா சிங்கக் குட்டி!

வி-ம. [வில்லருகிற் போய்] மந்திரி, இதென்ன இது? இதைப்
பார்க்கவில்லை நான்.

வில்லது முறிந்திட்டால் வெர்துயர் சூழும்
விண்டுவின் வில்லது வேண்டாம் நமக்கே.

மந்திரி, என் முகத்தை பார்த்தோ? என்ன இருக்கிறது? நான் வைஷ்ணவன் என்று தெரியாதா உமக்கு? இந்த வில்லைப் பாரும். இது விஷ்ணுவின் வில்! அதோ பாரும் குறி! இதை நான் எடுத்து வளைத்தால் ஒரு வேளை முறிந்துபோனால் யார் உத்தரவாதம், அந்தப் பாபம் யாரைச் சேர்வது?

ஐ. ஐஜயோ! அப்படியா சமாச்சரம்!— நான் உத்தரவாதம் வளையும்.

வி-ம. அது உதவாது! யார் சொன்னாலும் அந்தப் பாபத்திற்கு உடன்படிமாட்டேன்.

[தன் ஆசனத்தில்போய் உடாரு கிறுன்.]

ஐ. இவ்வளவுதானு! [குரு முஹம்] போய் உட்கார்ந்துதையா பூணக்குட்டி! மந்திரி, இவர்தான் நாமம் போட்டார்! இனி யாராவது கைவ மிருக்கிறதா பார்ப்போம்!—ஒரு வரையுங் கானேம். அதோதோதோ!—மகதத்து மன்னன், கொடிய கைவம்!

ராகம்—கிரவாணி.

ம. மாரஜீன் சிகர்ந்திடிம், மகதத்து மன்னனே மலையாது நிரும், மனஞ்செய்யப் பாரும்.

ம-ம. ஆகா!

ஐ. இந்த ‘ஆகா’வி லெல்லாம் ஏமாறக்கூடாது, அங்கே போய் ‘ஆகா’ து என்று முடித்தால்!

ம-ம. மந்திரி! இப்படி வாரும், இதென்ன இது?

ஐ. நாமம்.

ம-ம. நான் யார் தெரியாது உமக்கு?

வீரசௌநுனிவ், விஸ்துவின் வில்லீனா திண்டலுமாகாது, தெண்ட முமக்கே.

வீர சௌவன் நான். இந்த வைஷ்ணவ வில்லைத் தொட்டா லும் பாபம்! வெண்டாமையா! உமக்கொரு கும்பிடு.

உம தரசனுக் கொரு கும்பிடு. வேதவதி யம்மானுக் கொரு கும்பிடு,

ஐ. சரி ! இவருக் கிப்படி திரும்பியதோ ! அவருக் கப்படி ! இருவருக்கிப்படி ! இனி என்ன செய்வது ! கடைசியில் நாமத்தில் முடிந்தது வேலை ! இன்னும் யாரைக் கேட்பது ? மந்திரி.

வி. மந்திரி, என்ன தாமதம் ? எந்த வீரனுள்ளும் சரி. வந்து வில்லை வளைத்திடச் சொல்லும்.

ஐ. ஆனால் மந்திரி, இந்த கர்நாடக நபாடு ஒருவர் வந்திருக் கிறாரோ அவரைக் கேட்டுப் பார்ப்போம் ! வேறே யாரும் பாக்கி யில்லை.

ராகம்—தேசிகதோடி.

மி. வில்லை வளைத்திட்டு, விவாகஞ்ச செய்திடவே வேகமாய் நவாபே, விஜயஞ்ச செய்யுமே.

க-ந. கியா சொல்ரான் ?

ஐ. அட்டா மந்திரி. இவரோடு பேச உமக்குத் தெரியாது, நான் அழைக்கிறேன்.

வில்லுகி வளைச்சி, கண்ணேலம் பண்ணிக்க வேகம்கி நபாடு, ஜ்திஆவ் இப்போ.

க-ந. அரே அரே !

கல்லாணம் சொல்ரா, சண்டகி போடராம் ?

கபர்தார ! சாம்னே நிக்காதே ஜாவ் ஜாவ்.

[ஜகஜ்ஜர்லனை அடிக்கிறுன்.]

ஐ. மந்திரி, இந்த உத்தியோகம் நமக்கு வேண்டாமையா ! போதும் பட்டபாடு ! இனி நீராகக் கேட்டுக்கொள்ளும் மாராவது பாக்கி யிருந்தால் !

[முலையில் போய் உட்காருகிறுன்.]

வி. மந்திரி, இன்னும் என்ன ஆலஸ்யம் ? — என்ன, இத்தனை பெரிய சபையில் ஒரு கஷ்தரியனுவது இல்லையா இவ் வில்

லூ வளைத்து இந்த லட்சியத்தை எய்யும்பழான குரன் ! சீ !

- பா. மஹாராஜா—யாராயிருந்தாலும் உதவுமா ?
- வி. யாரா யிருந்தாலும் சரி ! - கஷ்டரியனுகமாத்திர மிருக்க வேண்டும். வயோதிக்குள்ளூம் சரி, எவனுயிருந்தாலும் சரி !
- பா. அப்பா, என்னைப் பிடித்து அழைத்துக்கொண்டுபோய் விடு விஸ்விடம் ! —

மற்ற அரசர்கள், ஆஹாஹா ! இந்தக் கிழம் என்ன செய்யப் போ கிறது ! [நகைக்கிணறனர்.]

- ஐ. ஜயா ! என்னை மன்னிக்கவேண்டும். தலையெல்லாம் கரைத் துவிட்டதே, தமக் கிது என்னத்திற்கு என்று அழைக்காமல் விட்டுவிட்டேன் ! ஆனால் மற்ற ராஜாக்கள் செய்த து தாம் செய்வது கடின மல்ல.—வாரும் ! நீர் என்ன போக்கு சொல்லப் போகிறீர் ?

[மெல்ல வில் வருகில் அழைத்துக் கொல்ல, பாஸ்கரன் வில்லை எடுத்து காணேற்றி குறியை அடிக்கிறேன். மற்ற அரசர்கள் எல்லாம் ஆச்சரியப்படுகின்றனர்.]

நற்ற அரசர்கள், ஆமாம், இவன் யார் ? கஷ்டரியனல்லவே ! முகத் தைப் பார்த்தால் தெரியாதா !

- ா. [கன் வேஷத்தைக் கணக்கெற்றிட்டு] என்ன சொன்னீர் ! அரசப் பதர்களே ! நான் கஷ்டரியனு அல்லவா வென்று அரை கஷ்ணத்தில் காட்டுகிறேன் ! எடுங்கள் உங்கள் ஆடுதங்களே !

[பத்மினி பின் வர, வேதவாசி விரைஞ்சு வாச்து தன் சரத்தி விருங்ச மாலையை அவன் கழுத் தில் குட்டுகிறேன்.]

நற்ற அரசர்கள், பாஸ்கரன் ! பாஸ்கரன் !

நற்குல தெய்வம்

- வி. [சிம்மாசனம் விட்டெடுமுங்கு] ஆ ! பாஸ்கரா ! மோசம் செய் தாயா இப்படி ! இதோ உன்னைக் கொன்று அன்று செய்த சபதத்தை நினைவேற்றுகிறேன்.
- [வாளை உருவுகிறோன்.]
- பா. ஹமாம் ! என்னையா ? பாருாம் உமது சாமரத்தியத்தை !
- வே. பிராணநாதா ! பிராணநாதா ! வேண்டாம் ! வேண்டாம் ! சமாதானமாய்ப் போம் ! சமாதானமாய்ப் போம் !
- [பாஸ்கரனைத் தடுக்கிறோன்.]
- ப. நாதா ! நாதா ! இது நியாயமன்று ! நியாயமன்று !
- [விக்கிரமபாஹாவைத் தடுக்கிறோன்.]
- வி. பத்மினி ஒதுங்கு சற்று !
- பா. கண்ணே, சற்று ஒதுங்கியிரு, — ஒன்றும் அஞ்சவேண்டாம் நீ !
- வே. ஜூயோ ! பிராணநாதா ! என் தந்தை உம்மை தன் மந்திர பலத்தினால் கொன்றுவிடுவார், கொன்றுவிடுவார் !
- வி. வேதவதி ! ஒதுங்கு, மறைக்காதே அப் பாதகனை !
- வே. நான் செய்யேன் ! கொல்வதானால் எங்க விருவரையும் இப்படியே கொன்றுவிடும் ! கொன்றுவிடும் ! நான் இவ்விடம் விட்டுப் பெயரேன் !
- வி. வேதவதி ! நீ என் பெண்ணுயின் இப் பாதகனை காப்பாற ருதே !
- வே. ஆம், நான் உமது பெண்ணு யிருந்தேன். இப்பொழுதென் பிராணநாதரின் மனைவியாகிவிட்டேன். அவருயிரை என்னுயிரைக் கொடுத்தாவது காப்பாற்றுவேன்.
- வி. ஆம் ! நீ காப்பாற்றினால்தான் உண்டு. தானுக காத்துக் கொள்ளும் திறமை இவனுக் கேது !—
- பா. [வேதவதியை ஒருடுறம் தன்னிவிட்டு] என்ன கூறினீர் ! எடும் வாளை, காட்டுகிறேன் என் வீரம் !

வி. ஆ! போதும்!—பாஸ்கரா!

[தன் மாநிரபலத்தினால் அவளைக் கீழே விழச் செய்கிறோன்.]

பா. சீ! சீ! சீ! —தர்ம யுத்தமா இது?—வேதவதி! வேதவதி!

[மூர்ச்சையாகி விழுகிறோன். வேதவதி அவன்மீது அழுத வண்ணம் விழுகிறோன்.]

வே. ஹா! பிராணநாதா! பிராணநாதா!

[புலம்புகிறோன்.]

ப. பிராணநாதா! பிராணநாதா! பொறும்! பொறும்! கொல்லாதீர்! கொல்லாதீர்! ஐயோ! ஜன்மத் துவேஷ்யா மிருந்தபோதிலும் நமக்கு மருமக ஞகியபின் அவளைக் கொன்றால் நமது மகனுக்குத்தானே கெடுதி பிறகு! நமது மகள் விதவையாக நாம் பார்ப்பதோ? நமது குழந்தையின்பொருட்டாவது பாஸ்கரனைக் கொல்லாது விடும். இரண்டாம் மாநிரத்தைப் பிரயோகியாதீர்! வேண்டாம்! வேண்டாம்!

வே. [எழுந்து] அண்ணு; அண்ணு! இது தர்மமா! தர்மமா! ஐயோ! என் பிராணநாதரைச் கொல்லாதேயும்! கொல்லாதேயும்! பிழைப்பூட்டும்! பிழைப்பூட்டும்!

வி. வேதவதி! நீயும் என்னைச் சூது செய்தனை யல்லவா?

வே. ஐயோ! நான் செய்தது தவறுதான், மன்னியும்! மன்னியும்!

ப. பிராணநாதா! தாம் அடஞ்செப்பய லாகாது, மன்னியும்! மன்னியும்! நமது குழந்தையை காம் மன்னிக்காவிட்டால் யார் மன்னிப்பது!

வே. ப. மன்னியும்! மன்னியும்!

[மெளனைக் காட்டி.]

மூன்றுவது அங்கம் முடிகிறது.

நான்காவது அங்கம்

இடம்—நந்தவனத்தில் தடாகத்தின் மத்தியிலுள்ள ஓர் மண்டபம்.

காலம்—காலை.

வேதங்கள் பழவர்க்கங்க எடங்கிய ஓர் பாத்திரத்தைக்
கையில் வெடித்துக்கொண்டு வருகிறார்.

வே. இன்னும் சதவுகள் திறக்கக் காலமாகவில்லை போலும்.
ஐயோ! என் வாழ்வு! என்ன வாழ்வு! நித்யகண்டம் பூர்
ஞையசா யிருக்கிறேனே! என்றாலும் பிதாவுக்கு நான்
பிடிவாதமா யிருக்கிறேனேன்று கோபம் மூண்டுவிட்டால்
அதனுடன் தீர்ந்தது என் கதி! என் தாயாரும் பிர
யோஜனமில்லையென்று சலித்துவிட்டார்கள்! பிறகு
ஏனக்கு யார் கதி? தெய்வமே கதி!

[மண்டபத்தின் சுதாகள் திறக்கின்றன. உள்ளே ஓர் மஞ்சின்மீது மரண மூர்ச்சையாய்ப் பாஸ்கரன் படுத்திருக்கிறான்.]

[உள்ளே பிரவேசித்து] பிராணநாதா! பிராணநாதா வந்தேன்
அடியாள்! ஐயோ! உமது மதி முகத்தால் என்னைத்
கிரும்பி ஒருமுறை பார்க்கவும் சக்தி யற்றவரா யிருக்கிறே!
உம்மை வெறுத் தென்ன பலன்? என் பூர்வஜனம் புண்ணியமிது! உம்முடன் நான் கழிக்கும் இந்த
இரண்டு நாழிகை தவிர மற்றக் காலை மெல்லாம் நான் உயிர்
பெற்றும் பினத்துக்குச் சமானமாகத்தானே இருக்கிறேன். ஐயோ! இந்த இரண்டு நாழிகையும்கூட நான்
அனுபவிக்கும் சுக மென்ன? பிராணநாதா! உம தரு
கைமத் திருமேனியைக் காண்பது தவிர வேறென்ன சுக
முன் டெனக்கு? உமது கனிவாய் திறந்து ஒரு முறை
யாவது என் பாழுங் காது குளிர் ‘கண்ணோ’ என்றாருந்
வார்த்தையாவது பேசுகிறோ? இல்லையே! பிராண
நாதா! பிராணநாதா! நான் இத் துயரை எத்தனை நாள்

இத் தரணியிற் சகிப்பேன்! இறப்ப தென்றுதும் உம்மைவிட்டு எப்படி இறப்பது என்று மன மெழவில்லை. பிராணாதா! பிராணாதா! பிராணாதா! இதோ இப்பட்சணங்களை அருந்தும். இதோ இப்பழுத்தைப் புசியும் இதோ இப்பாலை யருந்தும். ஐயோ! உமது வாய் திறந்து ‘வருந்தாதே’ என்று ஒரு வார்த்தை கூறும்! கூறும்! பிராணாதா! பிராணாதா!

[பாஸ்கரன் உடல்மீது மூர்ச்சை யாகிருள்.]

தினகரன் வேவதம்பூண்ட கிள்ளரனுடன், விக்கிரமபாலூவும்,
பத்மீனியும் வருகிறார்கள்.

- ப. பிராணாதா, இனி ஒரு தடையும் சொல்லாதீர்! நான் மிகவும் பிரார்த்திக்கிறேன். எத்தனை காலம் நமது பெண் இக் கோலத்தி சிருக்க நாம் பார்த்துக்கொன்று ஒருப்பது! இவ் வயித்தியர் எப்படியும் பிழைப்பூட்டுவதாகக் கூறுகிறேர், பார்ப்போமே. அதில் என்ன தவறு?
- வி. பத்மினி, அது அசாத்தியம். எத்தனை பெயர் மூன்றார்கள்? ஒருவராவது சென்ன வண்ணம் செய்தார்களா? என் குல தெய்வத்திற்கான அம்மங்கிரம் தெரியாது ஒருவர்க்கும்! இது பிரயோஜனமற்ற காரியம்!
- கி. அம் மங்கிரம் எனக்கும் தெரியும்!—
- வி. தெரியாவிட்டால்?
- கி. தெரிந்தால்?
- வி. தெரிந்தால், நீர் சொன்னபடி நான் செய்வதாகப் பிரமாணம் செய்கிறேன்.
- கி. உண்மைதானு?
- வி. உண்மைதான்—தெரியாவிட்டாலோ?

- கி. தெரியாவிட்டால் என் தலைபைக் கொடுக்கிறேன்.
- வி. ஆனால் பார்ப்போம் உமது சமார்த்தியத்தை.
- கி. ஆனால் முன்பு, பாஸ்கரன் உயிர் பெற்றால் அவன் மீதுள்ள ஜன்மத்துவேஷத்தை யெல்லாம் மறந்து வேத வதியை மனப் பூர்வமாய் மணங்க செய்விப்பதாகச் சத்தியம் செய்யும்.
- ப. பிராணநாதா! பிராணநாதா! அப்படியே செய்யும், செய்யும்! இனி பிடிவாதம் வேண்டாம்.
- வி. ஆகட்டும்—அப்படியே.
- ப. கண்ணே, வேதவதி, வேதவதி,—எழுந்திரு! இதோ உன் பிராணநாதரை உயிர்ப்பிக்க ஒருவர் வந்திருக்கிறார், எப்படியும் பிழைப்பிப்பார், எழுந்திரு.
- வே. [மூர்ச்சை தெளிக் கொடுங்கு] ஐபோ! என் னுயிரைக் கொடுக்கிறேன்; என் பிராணநாதரைப் பிழைப்பியும் பிழைப்பியும்!
- கி. அரசே, நான் சொன்னபடி முன்பு செய்யும்.
- வி. பாஸ்கரன் இப்பொழுது உயிர் பிழைப்பா னுயின் அவன்மீது எனக் குள்ள ஜன்மத்துவேஷத்தை யெல்லாம் மறந்து அவனுக்கு என் மகன் வேதவதியை மனப் பூர்வமாக மணங்க செய்விக்கிறேன். இது சத்தியம்!
- கி. இப்படி வாரும்.
- [விக்கிரமபாலூ—வின் காதில் ஓர் மந்திரத்தை ஒதி]
- இம் மந்திரத்தை மூன்று முறை பாஸ்கரன் காதில் உச்சரியும்—சற்று பொறும்! உச்சரித்தவுடன் பின்னால் மறைந்துகொள்ளும்! இம் மந்திரத்தால் உயிர் பெற்ற வர்கள் முன்னிருந்ததைவிட பதின் மடங்கு வீரத்துடன் எழுவார்கள்! ஆகவே சற்று தாம் ஜாக்கிரதையா யிருக்க

கவேண்டும்.—அம்மா, நீங்களும் சற்று மறைந்திருங்கள். பிறகு எதிர் வரலாம்.

[விக்கிரமபாலூ—தவிர மற்ற மூவரும் மறைந்து கொள்கின்றனர். விக்கிரமபாலூ மங்கிரத்தை மூன்று மூறை பாஸ்கரன் காதில் ஒதிவிட்டுத் தானும் மறைந்துகொள்கிறார்.]

பா. [திட்டிட்டெழுந்து] விக்கிரமபாலூ ! எடும் வாளை ! என் வீரத்தைக் காட்டுகிறேன் !—இதென்ன இது ? ஒருவரை யும் காணேம் !—நான் எங்கிருக்கிறேன் ? என்னைத் தனி யாய்விட்டு வேதவதியும் சென்றுளோ ?

வே. [வெளிவங்து] இல்லை ! இல்லை ! பிராணநாதா ! அப்படிச் செய்வேனு நான் ? [கட்டி யினைக்கிறார்கள்.]

பா. வேதவதி, இது என்ன இது ? நாம் எங்கிருக்கிறோம் இப்பொழுது ? எங்கே உன் பிதா ? என்னைக் கொன்ற பழி தீர்க்கவேண்டும் !

வே பிராணநாதா ! பிராணநாதா ! அவர்தான் உட்மை இப்பொழுது பிழைப்பித்தார் ! அடியாள் உம்மை முதல் முதலாகக் கேட்கும் வேண்டுகோளை மறுக்கலாகாது ! என் பிதாவின்மீதுள்ள கோபமெல்லாம் மற்ப்பதாகச் சுத்தியம் செய்து கொடும்.

பா. மாட்டேன் ! உங்களால்தான் எல்லாம் கெடுகிறது.

கி. [உள்ளிருந்து பாடுகிறார்கள்.]

ராகம் பைரவி.

பாலை யொருத்தியாற் பட்டா னிராமன் படிதுயரம்

பா. ஆ ! தினகரன் குரல் !—தினகரா !

கிள்ளாரன் தினகரன் உருவத்துடன்

வெளி வருகிறார்கள்.

தினகரா ! தினகரா ! உண்ணைக் காணப்பெற்றேனே !

கி. ஆம். தாம் தேச சஞ்சாரம் செய்யப் புறப்பட்ட காரண மென்ன, நீர் செய்த காரிய மென்ன ? எல்லாம் மறந்து போய்விட்டனரே ! [பாடுகிறேன்.]

ராகம்—பைரவி.

மங்கை யொருத்திசா ரங்க தராலுயிர் மாய்த் தனளால் .

பா. தினகரா, உலகத்தில் ஸ்திரீகளிலும் ஸ்திரீக வில்லையா ?

கி. அதிலும் உமது ஜன்மத் துவேஷியாகிய விக்கிரமபாஹா வின் பெண் ! சி !

பா. சி ! தினகரா, விக்கிரமபாஹா என் ஜன்மத் துவேஷி யன்று, எனக் குயிரைக் கொடுத்த மாமன் !

விக்கிரமபாஹாவும், பத்மினியும் வெளியே
வருகின்றனர்.

வி. சபாஷ் ! பாஸ்கரா ! நீயே எனக்குத் தக்க மருமகன்.

[பாஸ்கரனும் வேதவதியும் அவர்கள் பாதத்தில் பணிகிறார்கள்.]

பாஸ்கரா, எழுந்திரு; எழுந்திரு, வேதவதி.

[இருவரும் எழுக்கிருக்கிறார்கள்.]

நாம் எல்லாம் துதிக்கவேண்டியது இம் மகா புருஷனை யே—ஜூயா, தாங்கள் செய்த மஹோபகாரத்திற்கு நாங்கள் என்ன கைம்மாறு செய்யப் போகிறோம் ?

பா. இது யாரா யிருக்கலாம் ?

கி. எனக் கொன்றும் வேண்டியதில்லை.— இவ்வளவுக்கும் காரண கர்த்தாவை யனுப்புகிறேன், அவரைத் துதியும்.

[மறைகிறேன்.]

கிள்ளைரன், சுயருபத்துடன் தோற்றுகிறேன்.

வி. ப. } ஆ ! அப்பொழுதே நினைத்தேன் !
பா. வே. }

ஈகம்—சருட்டி.

- வி. என்னையிலே ஈடேற்ற இங்கு வந்தாய் போற்றி
தன்னை சிகர் மருகளையே தரவியிற் நந்தாய் போற்றி.
- ப. ஒத்ரத என்களையே உவந்தருள் செய்தாய் போற்றி
பாதாதி மலர்தனையே பார்த்தருள்ளாய் போற்றி
- வே. காதலைக் காத்திதனக்குக் கதி கொடுத்தாய் போற்றி
நாதனையே தந்ததற்கு நன்றியென் செய்கேன் போற்றி.
- பா. உழிரெனக் களித்தாய் ஒண்டொடி தந்தாய் போற்றி
பயிலுமென் தோழுனே பாதம் பணிக்கேன் போற்றி.

நான்காம் அங்கம் முடிகிறது.

